

Prettige uurtjes

P.J. Andriessen

bron

P.J. Andriessen, *Prettige uurtjes*. Met illustraties van C. Koppenol. H.J.W. Becht, Amsterdam 1911
(vijfde druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/andr018pret01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

ANNES KANARIETJE

Annes kanarietje.

I.

Hoe Anne aan haar kanarievogeltje kwam.

Ze was zeven jaren oud, de kleine Anne, en ze had nooit een broertje of zusje gehad. Dit had haar, toen zij nog klein was, nooit gehinderd of verdriet gedaan, maar toen zij zoo langzamerhand zeven jaren werd, vond zij het toch wel akelig dat andere kinderen broertjes en zusjes hadden en zij niet. Zij verlangde erg naar den tijd, dat zij naar school zou gaan en dan vriendinnetjes zou krijgen, en menigmaal vroeg zij dan ook aan haar moeder, wanneer dat zou gebeuren.

‘Ja, lieve Anne,’ zeide de goede vrouw dan, ‘als de zomervacantie voorbij is, zul je naar school gaan. Maar ik vind het niets prettig, dat

mijn lieve meisje dan den geheelen dag de deur uitgaat.’

‘En waarom niet, moeder?’ vroeg zij.

‘Wel, bedenk eens, dan ben ik den heelen langen dag alleen, en heb zoo'n aardig snapstertje niet om mij heen.’

‘Dat is wel zoo, moeder,’ zeide Anne nadenkend, ‘maar ik kom toch thuis om te eten en dan den geheelen avond ook; en wat is dat dan niet een vreeselijk lange tijd!’

‘Nu, Anneke, 't doet mij plezier, dat je er naar verlangt om te gaan leeren,’ zeide haar moeder. ‘Want daar verlang je toch zeker ook naar, niet waar?’

Anne keek een beetje op haar kleine neusje. Daar had zij nog niet aan gedacht, dat zij dan op school moest leeren. Zij vond alleen het vooruitzicht maar zoo heel erg prettig, dat zij dan vriendinnetjes zou krijgen. Eensklaps zeide zij echter:

‘Ja, moeder, ik wil heusch graag wat leeren; dan kan ik u misschien wel eens een verhaaltje voorlezen. O, wat zal dat aardig zijn!’

‘Of het aardig zal zijn,’ zeide haar moeder glimlachend.

‘En wat zal zoo aardig zijn?’ vroeg een stem in de deur.

‘O, vader, is u daar!’ riep Anne vroolijk uit. ‘Ik had u niet binnen hooren komen.’

‘Maar vertel me toch eens, wat er zoo aardig zal zijn,’ vroeg haar vader weder.

‘Zal ik het ook zoo aardig vinden, of is het iets tusschen mijn kindje en haar moeder?’

‘Wat dunkt u, moeder?’ zeide Anne, schalks tegen haar moeder knipoogend. ‘Mag vader er ook bij zijn!’

‘k Zou er vader ook maar bij laten komen,’ antwoordde de goede vrouw opgeruimd.

‘Welnu, dan zal ik 't u zeggen,’ zeide Anne, naar haar vader toegaande. ‘Ik zei tegen moeder, dat ik, als ik op school ben en lezen kan, haar verhaaltjes zal voorlezen, en daar mag u dan ook bij zijn!’

‘Dat vind ik heerlijk,’ antwoordde haar vader. ‘Nu, Anne, ik verlang al, dat je zoover bent.’

‘Ja, Anne zelf verlangt er ook al naar,’ zeide haar moeder. ‘Zij wou zoo graag vriendinnetjes hebben, omdat zij zoo alleen is.’

‘Na de zomervacantie gaat zij er heen; tot zoolang moet zij nog geduld hebben. En dat wil

mijn Anneke ook wel, niet waar?’ vroeg haar vader.

‘Ja, vader, maar verbeeld u eens, 't is nu pas April. Hoe komen al die weken om!’ zeide Anne zuchtend.

‘Nu daar zal ik misschien wel wat op weten te bedenken,’ zeide de goede man troostend.

‘Weet u wat?’ vroeg Anne nieuwsgierig. ‘Wat dan?’

‘Daar moet ik mij eerst op beslapen,’ zeide haar vader lachend. ‘Dan droom ik misschien wel iets.’

Zoo gingen er een paar dagen voorbij, en Anne dacht bijna niet meer om hetgeen haar vader gezegd had. 't Was in 't einde van April en prachtig mooi weer, een van de zomersche dagen, zooals men dat noemt. Anne had achter in den tuin wat gespeeld en kwam nu binnen om eens een beetje te babbelen.

‘Zeg, Anne, zou je lust hebben om een eindje met mij te gaan wandelen?’ zeide haar moeder, die wel zag, dat het meisje uitgespeeld was.

‘Hè ja, moeder, wat graag! gaan wij dan achter de buitenplaatsen? Daar groeien zooveel mooie bloemen in 't wild,’ vleide Anne.

‘We kunnen dien kant wel opgaan, Annelief,’ antwoordde haar moeder, ‘maar veel bloemen zul je nog niet vinden, want 't is nog veel te vroeg en er zijn te weinig warme dagen geweest.’

‘Nu dat hindert dan ook niet; laten wij toch dien kant maar opgaan, dan weet ik van den zomer goed de plekjes, waar ze staan.’

‘Zet je hoed dan maar gauw op en doe je manteltje om, want 't is nog geen weer om zonder mantel uit te gaan; de wind is te scherp,’ zeide haar moeder.

Hoe gauw was Anne niet gekleed en gereed! Zij moest nog even op haar moeder wachten, want die moest nog 't een en ander in het huishouden beredderen. Weldra echter waren beiden op weg, en Anne was zoo vroolijk, dat zij dansende en springende vooruitliep. Na een uurtje gewandeld te hebben, gingen zij weer naar huis, want het werd zoo langzamerhand etenstijd. Na het eten ging Annes vader uit en kwam een poosje later heel geheimzinnig met iets terug. Hij droeg het in een doek en zeide tegen zijn dochttertje:

‘Je klaagde er laatst over, dat je zoo alleen was, en daarom heb ik gemeend, mijn Anneke

een kameraad te moeten meebrengen, die haar gezelschap kan houden, als ze alleen is, en haar vermaken zal door zijn lief gezang.'

Dit zeggende, deed hij den doek van 't pak af; en Anne zag een allerliefst kooitje en daarin - een prachtigen, gelen kanarie. Haar vader zette de kooi voor haar neder, en Annes oogen schitterden van blijdschap.

'Is die kanarie voor mij?' vroeg ze, want ze kon niet gelooven, dat dit waar kon zijn.

'Ja, Anne,' antwoordde haar vader. 'Die kanarie is je eigendom, en ik hoop, dat je er goed op zult passen ook.'

'O, wat een lief diertje!' riep Anne uit, terwijl ze het bekeek. 'Hartelijk dank, vader, hartelijk dank!'

En ze sloeg haar armpjes om zijn hals en kustte hem.

'Dat is een aardig speelkameraadje!' zeide ze. 'En kan het zingen ook?'

't Is nog een jong beestje,' antwoordde haar vader. 'Maar spoedig zal het leeren zingen, en dan zul je eens hooren, hoe mooi het dat doet.'

'O, moeder! kijk eens, wat een fijn bekje!' riep Anne uit. 'En wat een heldere, dottige oogjes! Is 't niet, alsof het mij aankijkt!'

‘Ja, Anne,’ zeide haar moeder. ‘En ik denk, dat het je wel gauw zal leeren kennen.’

‘O, en dan zal ik het leeren, om uit zijn kooitje te komen en de kruimels uit mijn hand te pikken, net als 't kanarietje van Klaartje hiernaast doet. Dat vliegt de heele kamer rond, en als ze 't raam openzet, vliegt het er niet eens uit.’

‘Dat laatste zou ik toch vooreerst maar niet wagen, en ook zelfs niet om zijn kooi open te zetten, want het mocht eens wegvliegen, en dan was je 't kwijt,’ zei haar moeder.

‘En mag ik het nu zelf schoonmaken en eten geven?’ vroeg Anne.

‘Wel zeker, Anne,’ antwoordde haar moeder. ‘En dan mag het op jouw kamertje hangen.’

‘O, dat is heerlijk! Dat is prettig!’ riep Anne uit.

‘Maar dan moet je ook maar alles doen, wat moeder zegt,’ zeide haar vader.

‘Nu, dat beloof ik u, vader!’ antwoordde Anne, die haar oogen niet van haar kanarietje kon afhouden.

't Was dan ook werkelijk een allerliefst diertje. Geel als goud, van dat mooie heldere geel, en zoo'n lief glad kopje. En dan die vriendelijke dottige

oogjes, en dat fijne, ivoorwitte bekje, waarmee 't zoo aardig langs zijn stokje streek, als wou 't het schoonmaken, of het zaad oppikte dat aan den eenen kant van 't kooitje in een bakje was, terwijl aan den anderen kant een glazen fonteintje met helder water hing. 't Beestje was nu nog wat schuw; maar dat zou wel spoedig beter worden, zei haar vader, als het eerst Anne maar wat kende.

‘O, wat een lief kooitje, vader!’ zei Anne, terwijl ze de woning van haar kanarietje bekeek.

‘Niet waar, Anne?’ zei haar vader. ‘Zoo'n lief kanarietje moet ook in een lief kooitje zitten, dacht ik.’

‘En mag 't nu hier in de kamer blijven, zoolang als ik op ben?’ vroeg Anne.

‘Wel zeker. Ik zal even een hamer en een spijker halen, en dan zullen we het daar ophangen. Als je dan aan tafel zit, dan kun je er vlak op zien.’

‘O, dat is aardig! Als ik nu 's morgens wakker word is 't eerste wat ik zie, mijn kanarietje. En als het dan zingen kan, is 't eerste wat ik hoor een morgengroet, net of het wil zeggen: Goeden morgen, Anne! Heb je goed geslapen?’

‘Als het je maar niet wakker zingt,’ zeide haar vader. ‘Want de kanaries worden zoo vroeg wakker. Reeds met het eerste krieken van den dag.’

‘Nu, dat zijn vlugge diertjes,’ zei Anne. ‘Zoo vlug ben ik niet. Als het me dan wakker zingt, ga ik deftig weer slapen.’

Haar vader ging nu een hamer en een spijker halen en kwam spoedig terug. Hij sloeg den spijker in den muur en hing er 't kooitje aan.

‘Kijk, Anne,’ zeide hij, ‘nu kun je den kanarie precies zien. Is 't zoo nu niet goed?’

‘O, heerlijk!’ riep ze uit. ‘Ik deuk zeker, dat ik morgen heel vroeg wakker ben, uit nieuwsgierigheid om mijn kanarietje te zien. Mijn kanarietje. Wat een aardig idee is dat, mijn kanarietje! Ik ben nog nooit zoo rijk geweest. Slaat u nu ook een spijker op mijn kamertje?’

‘Dat beloof ik je, en zoo, dat je het uit je bedje zien kunt.’

‘En nu zet u het toch weer op de tafel, niet waar? Want ik wou het vandaag graag dicht bij mij hebben, om het goed te kunnen zien.’

‘Wel zeker, Anne,’ antwoordde haar vader. ‘Als het voor je staat, kun je het des te beter bekijken.’

't Was een heel plezier voor 't lieve kind, haar kanarietje te zien, en 't was of ze er telkens iets nieuws aan opmerkte. Zoo vond ze onder andere, dat het diertje zulke lieve, fijne pootjes en zulke aardige nageltjes had; kortom, ze werd niet moede het te bewonderen.

Zij zou haast eten en drinken vergeten hebben, maar daar dacht moeder wel om, want als Anne het eten had vergeten, dan zou zij niet veel plezier van haar vogeltje hebben gehad.

'Moeder,' zei zij, toen zij er zich een heelen tijd mee geamuseerd had, 'moeder, zou ik het vogeltje niet even aan Betje hier naast laten zien? U weet wel, die oude vrouw; ze is wel doof, maar ze kan toch heel goed zien, hoe mooi geel het is, en het zingt toch nog niet.'

'Ga voor mijn part je gang,' antwoordde haar moeder vriendelijk; 't oude mensch zal er misschien wel schik in hebben. Maar zet je hoed op, want 't is veel kouder, dan het geweest is.'

'Hé, moeder, voor dat kleine eindje, niet meer dan een voetstapje!' riep Anne uit.

'Dat is wel zoo, maar in dat oogenblikje kun je toch best kou vatten, en ik zou niet graag willen, dat je ziek werd,' antwoordde haar moeder.

‘Daar is je hoed, en nu dit dasje om. Zie zoo, maak nu gauw, dat je wegkomt, maar blijf niet te lang, want je weet dat bedtijd niet zoo ver af is.’

‘Ik zal er aan denken, moeder,’ riep Anne vroolijk en sprong met haar kooitje in de hand de kamer uit.

Toen zij bij de oude vrouw kwam, werd zij erg vriendelijk ontvangen, want deze had wat graag, dat zoo'n lief, vroolijk meisje haar eens op kwam zoeken.

‘Wel, kind, daar doe je goed aan, dat je eens over komt wippen. En wat heb je daar? Een kooitje met een kanarie er in, wel, wel! Of vader en moeder ook gek met hun Anneke zijn,’ zeide de oude vrouw.

‘Ja, Betje, vind je het geen lief diertje?’ riep Anne zoo hard ze kon, want Betje was immers doof. ‘Ik heb het van vader gekregen, die het voor mij heeft gekocht.’

‘Hing het beestje in den tocht? Daar moet je vooral op passen,’ zeide de oude vrouw hoofdschuddend. ‘Bedenk, dat die diertjes heel teer zijn.’

‘t Hing niet in den tocht, Betje; ik zei, dat vader het voor mij gekocht heeft,’ riep Anne nu.

‘Zoo heeft je vader het gekocht?’ zeide de oude vrouw. ‘Ja, zie je, kind, ik ben een beetje hardhoorend.’

‘Vindt je het niet een mooi beestje?’ vroeg Anne luid. ‘Hoe zacht en geel zijn de veertjes; en vader zegt, dat het mooi zal gaan zingen ook!’

‘Zingt het, al hangt het in den rook,’ zeide Betje, die haar weer half verstond. ‘Dat is er toch niet goed voor; breng het diertje dan liever bij mij: het rookt hier nooit. Of ik zou het maar op mijn eigen kamertje hangen; daar is toch geen schoorsteen,’ riep het oude mensch.

‘Met veel moeite bracht Anne haar nu aan 't verstand, wat zij bedoelde, maar daardoor was het zoo laat geworden, dat zij naar huis moest.’

‘Nu, Betje, ik ga naar huis,’ riep Anne; ‘moeder zei, dat ik niet te lang moest blijven, en bovendien ik verlang al om mijn kanarietje op mijn eigen kamertje te zien hangen. Dag, Betje!’

‘Dag, Anneke,’ zeide de oude vrouw, die haar nu meer begreep dan verstond, want al schreeuwde zij nog zoo, haar stemmetje was veel te fijn, dan dat de oude vrouw haar zou kunnen verstaan. Zij konden het echter altijd goed met elkaar vinden, want Betje hield veel van haar.

Toen zij thuis kwam, ging moeder met haar mee naar boven en hing de kooi op.

Haar vader was recht gelukkig, dat hij 't kanarietje voor haar gekocht had. 't Was hem heel toevallig in de handen gekomen en hij had er niet eens heel veel voor gegeven. Hij was namelijk bij een kennis geweest, wiens kanarie gebroeid had en die hem een der jongen voor weinig geld te koop aanbood.

‘Dat wil ik graag aannemen,’ had hij gezegd. ‘Maar dan moet ik eerst een kooitje koopen.

En toen hij dat gedaan had, was hij bij zijn vriend teruggekomen; en deze had den mooisten vogel uit het nest gezocht, omdat het voor de lieve Anne was, en een mannetje, opdat het zou leeren zingen. Want de wijfjes-kanaries of poppen, zooals men ze noemt, zingen niet; ze piepen maar ‘pie, pie!’ en anders hoort men van haar niet.

Nu werd de kooi in een rooden zakdoek gepakt, en verheugde de goede man zich al op de verrassing, welke hij zijn Anne bereiden zou. We zagen 't, hoe gelukkig hij haar maakte en hoe ze met zijn geschenk in haar schik was. En 't mooiste van alles was, dat het geen present was waar

de aardigheid gauw af was, maar een, dat haar alle dagen liever zou worden.

Den geheelen dag stond haar mondje niet stil van den kanarie; en haar moeder was blij, dat ze zoo'n afleiding had, want ze wist heusch niet hoe ze haar den geheelen dag bezig zou houden. Dat kon nu wel eens een paar uurtjes met haar pop gaan, maar toch den geheelen dag niet.

Met de oogen op haar kanarietje gericht viel ze in slaap, en zeker droomde ze 's nachts wel van kanarietjes. En toen ze 's morgens wakker werd en haar oogjes opsloeg, was 't eerste wat ze zag, haar kleine lieveling, die haar met zijn 'pie! pie!' goedenmorgen toeriep. Ze praatte met haar diertje, en dan was 't net, alsof het haar antwoord gaf!

Van dien dag af verveelde Anne zich niet meer, en vlogen de dagen om, want elk oogenblik ontdekte zij nieuwe deugden in haar vogeltje, die zij dan aan haar moeder of aan de oude Betje ging vertellen.

II.

Hoe Annes kanarietje het maakte.

Annes ouders woonden op een dorp, waar haar vader timmerman was. Ofschoon een timmerman op een dorp niet zooveel verdient als in een stad, had hij toch een fatsoenlijk bestaan en woonden ze in een lief huis, waaraan de werkplaats in een groote houten schuur was gebouwd. Een aardig klein tuintje lag achter het huis, en in dat tuintje kon Anne zich het best amuseeren, vooral des zomers, als er mooie bloemen in stonden. Annes kamertje zag op dien tuin uit, en 's morgens scheen het zonnetje door haar raam, en als ze het dan openzette, hoorde ze de vogeltjes in de boomen kwinkelen.

Maar 't liefste van alle vogeltjes was haar kanarietje, dat haar elken morgen begroette, en nu niet meer met zijn 'pie! pie!' O, neen, 't begon langzamerhand al wat te zingen, nog wel niet veel en lang na elkander, maar toch van

week tot week al mooier. Haar vader zei, dat het diertje heel mooi zou zingen, als het oud genoeg was, en werkelijk deed het er zijn best genoeg toe om zich te oefenen en 't was soms, als luisterde het naar de in den grooten boom bij huis zingende vogels, om te hooren, hoe die het wel deden.

Van al haar speelgoed was haar kanarietje haar toch het liefst, haar moeder had haar geleerd, hoe ze het kooitje schoonmaken moest, 't water uit het fonteintje doen, en er versch ingieten, en hoe ze het zaadbakje schudden en afblazen en er weer nieuw zaad bijvoegen moest. En 't was, alsof het diertje haar kende, want het deed niet zooals andere kanaries, die als men ze schoonmaakt blazen en bijten en hun veeren opzetten, - o, neen, 't was, alsof het zich dankbaar betoonde, dat Anne zijn kooitje weer zoo lekker frisch maakte en 't versch water en nieuw zaad gaf. Eenmaal 's weeks en wel des Zaterdags maakte zij het schoon, en moeder had een vasten dag daarvoor gesteld, opdat ze 't niet vergeten zou. Dan kreeg ze ook van moeder een klontje witte suiker, en daar was ons kanarietje zoo mee in zijn schik; daar pikte het in en dan

was 't net, alsof hij met zijn kopje knikte, en of hij zei: ‘Dank je wel, lieve Anne! O, wat ben je toch goed op mij!’

Maar 't werd hoog tijd, dat Anne wat zou leeren en naar de dorpsschool zou gaan.

Anne was er, zooals wij weten, wat mee in haar schik, want zoo'n heelen dag spelen beviel haar lang niet meer, en ze zou nu met de andere meisjes van haar leeftijd naar school gaan en bij haar zitten. En moeder vond het ook heel prettig, want ze merkte wel, dat Anne zich van tijd tot tijd begon te vervelen. Geen wonder ook voor een meisje van zeven, bijna acht jaren, dat geen broertje of zusje heeft om mee te spelen, 't Werd voor haar een toer, om den geheelen dag door te brengen, en daarom was ze heel blij, toen haar vader tot haar zeide: ‘Anne, je gaat morgen naar school!’

‘O, dat vind ik heerlijk, vader!’ zeide zij. ‘Ik heb er al naar verlangd. Dan zal ik vragen of Suze of Keetje en Betje mij 's morgens komen halen; en wat zal dat aardig zijn, als ik daar dan bij al de meisjes van ons dorp zit, en lezen en schrijven leer.’

Den eersten dag vond ze het toch al heel

vreemd op school; want al kende ze ook de meeste der dorpsmeisjes, ze zat, omdat ze nog geen *a* voor een *b* kende, onder veel kleinere kinderen dan zij was. 't Kwam omdat ze zoo achteruit was. Maar Anne was een slim en vlug kind. Ze vroeg aan den meester, om het leerboek mee naar huis te mogen nemen en toen verzocht ze haar moeder, om bij haar te mogen opzeggen en de volgende les te leeren. Als ze dan op school kwam, zei ze tegen den meester: 'Meester ik ken die les al,' en dan was de man er geducht over verwonderd. Het gevolg daarvan was dat ze heel spoedig zoover was, dat ze in een andere klasse werd overgeplaatst en nu bij meisjes zat, die meer met haar leeftijd overeenkwamen. Dat vond ze recht plezierig; en, nu ze eens begonnen was, met zoo haar best te doen, kon 't niet anders of ze bleef goed vorderen, zoodat ze zeker een van de beste leerlingen der school was.

Maar met al dat leeren vergat ze toch haar kanarievogeltje niet. Dat bleef vóór en na den schooltijd haar uitspanning en genoeg. Niet alleen, dat het beestje prachtig zong, zoodat kenners haar vader verzekerd hadden, dat het

zeven gulden waard was, maar het diertje was zoo mak, dat ze zijn kooitje open zette. Dan kwam het er uit en ging op haar hand zitten en pikte de kruimeltjes brood of de zaadjes er uit, en als het dan genoeg gegeten had, dan sprong het op haar schouder en beloonde haar met een alleraardigst deuntje. Ze hield dan ook zooveel van het diertje, dat ze het voor alles ter wereld niet zou willen missen, 't Zal u dan ook zeker niet verwonderen, dat ze er alle zorg voor droeg en dat het nooit aan iets gebrek had.

Onder de menigte vriendinnetjes, die zij op school gemaakt had, behoorde ook Emmie, het dochtertje van den burgemeester. Van haar hield Anne het meest van allen, en dikwijls, als ze samen van school kwamen en ze voor haars vaders deur stonden, moest Emmie mee naar boven, om haar kanarievogeltje te zien. En dat deed Emmie graag, want ze hield ook veel van dieren. Maar zulk een lief kanarievogeltje had ze nog nooit gezien. Ze hadden thuis wel een paar kanarievogels, die heel mooi zongen, maar dat waren zulke nijldige dieren. Als men maar bij hun kooi kwam, dan zetten ze hun veeren

op en waren erg boos. En als het dienstmeisje hen schoon wilde maken, dan beten ze haar, net alsof ze hun kwaad wou doen, en toch meende ze 't goed met hen.

‘O, o, wat is je kanarietje toch een lief dier!’ zeide Emmie. ‘Ik heb er nog nooit zoo'n lief gezien.’

‘Ja Emmie,’ zeide Anne, ‘je zult er ook op de geheele wereld geen zoo vinden. En hoe aardig, dat het diertje voor jou ook niet bang is. Maar dat komt, omdat je zoo'n lief meisje bent. Dat weten die diertjes ook wel.’

‘Maar het wil toch niet op mijn hand gaan zitten,’ zeide Emmie.

‘Nu dat is ook geen wonder,’ hernam Anne. ‘Al is hij niet bang voor je, dan kan hij toch zoo familiaar niet met jou zijn als met mij. Want ik ben zijn beste vriendin en daarenboven zijn meesteres.’

‘Ik zou zoo graag ook zulk een kanarievogeltje hebben,’ hernam Emmie. ‘Mama zegt echter: we hebben al genoeg aan twee. Nu, als ze aan 't zingen zijn, kunnen ze ook leven genoeg maken, dat verzeker ik je!’

Zoo praatten onze beide vriendinnetjes meer-

malen over Annes kanarietje; ook anderen die het zagen vonden het een allerliefst beestje, en natuurlijk deed dit Anne goed, want ze had graag, dat men het prees. En wie heeft dat niet gaarne van een diertje, dat hij liefheeft!

Toen nu de winter aankwam, zei Annes vader, dat het op haar kamertje te koud zou worden, en dat het dus in de huiskamer moest hangen. En Anne, die niet eigenwijs was zoals sommige kinderen, begreep zeer goed, dat haar vader gelijk had.

‘De kanaries,’ zeide hij, ‘zijn oorspronkelijk geen vogels die in dit klimaat thuis behooren; vandaar, dat men ze ook nooit hier in 't wild vindt, zoals de musschen, vinken, sijsjes, meezen en andere vogels. Lang, heel lang geleden zijn ze van de Kanarische eilanden, dicht bij de kust van Afrika, hier te lande gebracht en sedert zijn ze hier langzamerhand zóó aan het klimaat gewend, dat ze ook in deze koudere luchtstreek gezond blijven. Maar tegen een vinnige kou zouden ze slecht kunnen. En daarom is 't veel beter, dat je je kanarietje van den winter in de huiskamer brengt, waar 't voortdurend warm is.’

Anne kwam dus, zoodra het koud begon te

worden, met haar vogeltje beneden, en haar vader hing het kooitje daar aan den wand. 't Was Anne wel een heel gemis, dat ze haar lieve kanarie niet meer op haar kamertje had, en 't was haar in den beginne of ze minder plezierig wakker werd, nu het lieve diertje haar geen vroolijken morgenzang toezong, maar spoedig was ze er aan gewoon en haastte zich om zich te wasschen en aan te kleeden. En als ze dan in de huiskamer kwam, dan was 't alsof haar vogeltje haar bemerkte, want dan begon het terstond uit volle borst te zingen en wel zoo schel, dat men elkander schier niet verstaan kon. En dat duurde dan zoolang, totdat Anne op een stoel klom, het kooitje opendeed en het er uitliet, waarna het op haar hand kwam zitten en de kruimeltjes van haar ontbijt oppikte. Als het dan genoeg gegeten had, plaatste 't zich op haar schouder en dan hief 't een zijner schoonste liederen aan.

Daarna sloot ze het weer in zijn kooitje en begaf ze zich naar school, waar ze nog maar altijd, even braaf en vlijtig leerde en daarbij zoo goed met de andere meisjes kon omgaan, dat allen veel van haar hielden. En dat was vooral plezierig voor haar, omdat ze geen broer of zuster

had, met wie ze spelen kon. Daar was ze wel eens verdrietig over, want hoe goed vriendinnetjes ook zijn, - ze zijn niet te vergelijken met broeders en zusters, die van den morgen tot den avond bij ons zijn, en ons lief en ons leed met ons deelen. Ze was echter nog te jong, om dat in zijn geheele uitgestrektheid te gevoelen, en daarom treurde ze er ook niet over en gevoelde zich heel gelukkig in de liefde harer ouders en in de toegenegenheid harer vriendinnen.

Zoo ging er een gedeelte van den winter om, en 't was een koude winter ook, zoodat Anne maar heel blij was, dat ze haar kanarietje in de huiskamer gebracht had. 't Beestje bleef dan ook heel frisch en gezond en steeds even vroolijk. Doch toen 't voorjaar aankwam, begon 't minder lustig te zingen en zette het tusschenbeide zijn veertjes op. Anne bemerkte dat en maakte er zich vrij ongerust over. Ze vroeg er haar vader naar. 'Maak je maar niet ongerust, lieve Anne,' zeide hij. 'Je kanarietje is aan 't ruien, en dat is nu voor 't eerst; daarom is het heel erg. We zullen een roestigen spijker in zijn drinkglas leggen; dat is er goed voor, zooals ik wel eens gehoord heb.'

‘Maar zou 't geen kwaad kunnen, vader?’ vroeg Anne.

‘Geen nood, kindlief! Alle vogels ruïen om dezen tijd, dat wil zeggen, ze verliezen wat van hun oude veeren en krijgen er nieuwe.’

‘O, dat is aardig,’ zeide Anne.

‘Ja, wel aardig en zeer opmerkelijk,’ zeide Annes vader. Zoo krijgen ze van moeder natuur alle jaren een nieuw rokje, en blijven altijd even mooi en keurig; want, in plaats van de oude veeren die zij verliezen, krijgen zij er nieuwe voor in de plaats.’

‘Nu, dat is goedkoper dan wij,’ zeide Anne ‘Want als onze kleederen versleten zijn, moeten wij er nieuwe koopen en nog maken ook.’

Langzamerhand verloor Annes kanarietje minder veeren en zat het minder bol; spoedig begon het weer te zingen en 't was toen, of het zijn schâ wenschte in te halen en nog eens zoo mooi als vroeger zong. En toen de winter over was en de lieve, zachte lente weer aankwam, bracht Anne haar lieveling weer op haar kamertje en werd ze 's morgens weer wakker van zijn luid gezang, dat hij even opgewekt en prettig als vroeger deed hooren.

‘O, moeder,’ zeide ze, ‘wat ben ik gelukkig, dat mijn lieve diertje nu weer geheel beter is. Ik was wezenlijk zoo bang, dat het sterven zou.’

‘Je ziet, dat je vader gelijk had,’ zeide haar moeder. ‘Oudere menschen weten veel meer van die zaken dan kinderen. Daarom moet je ons ook altijd gelooven.’

‘Doe ik dit dan niet, moeder?’ vroeg ze haar vleiend.

‘Ja, dat doe je, en dat is heel verstandig. Blijf het altijd doen, en je zult er je steeds goed bij bevinden. Eigenwijze kinderen komen doorgaans verkeerd terecht; daar kunnen ze op rekenen.’

Nu, eigenwijs was Anne niet, en dat was ook heel verstandig van haar.

III.

Wat Annes moeder haar van oom Frans vertelde.

Zoo gingen er twee jaren om; Anne was intusschen tien en Emmie, de dochter van den burgemeester, elf jaren geworden. De burgemeester, een man die veel geld had en graag wenschte dat zijn dochtertje nog wat meer leerde dan 't geen ze op de dorpsschool kon te weten komen, had besloten, dat Emmie naar een kostschool zou gaan. Reeds lang had Emmie dat geweten en 't aan Anne verteld, en ze zag er wel tegen op om het dorp en 't huis harer ouders te verlaten en onder vreemde menschen te gaan.

‘O, Anne!’ zeide zij meermalen, ‘wat zal het mij raar zijn, als ik daar bij die vreemde menschen ben, als ik daar 's avonds naar bed ga, zonder vader en moeder een nachtzoen te geven en 's morgens hun bij 't opstaan geen goedenmorgen kan zeggen.’

‘O, ik zou 't verschrikkelijk vinden!’ riep

Anne uit. ‘Ik zou 't niet uithouden, dat kan ik je verzekeren. Trouwens, vader en moeder zouden 't ook niet lang kunnen uithouden; ze zouden mij zeker gauw terughalen.’

‘Geen wonder: jij bent ook hun eenig dochttertje, ja hun eenig kind, dus alles wat ze hebben. Wanneer ik vader en moeder verlaat, dan houden ze nog mijn broertjes en zusjes over; dat maakt een groot verschil. Maar weet je, wat ik nog erger vind, Anne! 't Is, dat ik jelui verlaten moet en onder vreemde meisjes zal komen, die me niet kennen en me misschien uitlachen om mijn boersche manieren. Want de meesten zijn meisjes uit de stad en misschien wel erge nuffen.’

‘O, je zult wel spoedig vriendinnen met elkander zijn,’ zei Anne. ‘En als je daar onder je nieuwe kornuiten bent, zul je je oude vriendinnen wel gauw vergeten en onder die deftige stadsdametjes zullen de boerendeerntjes van ons dorp weldra niet meer in tel bij je zijn.’

‘Neen, Anne, daar hoef je niet bang voor te zijn,’ zeide Emmie. ‘Ik zal jou en mijn lieve dorpsvriendinnetjes niet vergeten. Daarenboven kom ik tweemaal in 't jaar over, - eens in de groote en eens in de kerstvacantie, en dan zoek

ik je allen weer op, en dan zullen we, vooral 's zomers, weer een heelen boel pret hebben, net als tegenwoordig.'

'Nu, dan verlang ik nu al naar de zomervacantie, ofschoon ik daar nog bijna een jaar op moet wachten; want je gaat juist na die vakantie naar de kostschool, niet waar?'

'Ja, en dat is over veertien dagen,' zeide Emmie. 't Is dus al heel gauw, dat we van elkander scheiden zullen! Nog maar veertien dagen! en die zijn zoo gauw om!'

En ze waren gauw om, die veertien dagen, en Anne was heel bedroefd, toen Emmie haar voor de laatste maal bezocht, en ze klaagde haar verdriet aan haar kanarievogeltje, en 't klonk haar net in de ooren, of het diertje veel treuriger zong. Maar dat was slechts in haar verbeelding; want hoe zou daar een vogel gevoel van hebben, als de vriendin harer meesteres haar verlaat? Of zoudt ge misschien denken, dat de kanarie het aan Anne zag, dat ze bedroefd was? Een hond moge dat merken, en ik geloof, dat die wel 't eenige beest is, hetwelk dit doen kan; maar van een kanarie, - nu, dat zou toch ook wel wat veel gevergd zijn.

‘Intusschen, Anne verbeelde 't zich, en dat was genoeg.

‘Ja, lieveling,’ zeide ze, ‘nu is Emmie weg, die zooveel van je hield en die je zoo graag hoorde zingen. Je zult ze in lang niet weer zien, de lieve Emmie; want ze komt in een heelen tijd niet terug!’

En 't was haar, of haar kanarietje haar verstond, zoo keek het haar aan.

Anne was dien heelen dag niet in haar schik, en 't was alsof haar 't eten minder smaakte dan anders. Toen ze 's avonds alleen bij haar moeder zat, want haar vader was nog op den winkel, waar 't heel druk was, zag deze wel, dat Anne bijzonder stil was en in 't geheel niet zoo opgewekt als anders.

‘Lieve Anne,’ vroeg ze, ‘wat scheelt je toch? Je bent zoo stil. Voel je je niet wel?’

‘O, lieve moeder!’ antwoordde Anne, mij deert niets.’

‘Dat moet je nu niet zeggen, kind! Ik heb het al den heelen dag aan je gemerkt; ook vanmiddag at je niet met zoo'n smaak als anders. Ik wou er je toen niet naar vragen, omdat vader zich dan maar ongerust maakt. Maar nu we alleen

zijn, moet je 't me eens vertellen, wat er aan scheelt.'

'Ach, moeder!' zeide Anne, - en de waterlanders kwamen voor den dag, - 'ik ben zoo bedroefd, omdat Emma naar de kostschool vertrokken is. Ze was zoo'n lief vriendinnetje voor mij.'

'Nu, je hebt toch nog vriendinnetjes genoeg onder de dorpsmeisjes,' zei Annes moeder. 'Daar heb je Truitje en Keetje, en...'

'Maar geen een, van wie ik zooveel houdt als van Emmie,' zeide Anne.

'Kom, kom, dat verdriet zal wel slijten, Anne,' zeide haar moeder. 'En als Emmie dan eens met de vakantie overkomt, is het des te plezieriger voor je.'

'Dat is wel waar, moeder,' antwoordde Anne. 't Zou zeker erger zijn, als ik haar nooit terugzag.'

'Dat zou het,' antwoordde haar moeder. 'Als 't je bijvoorbeeld eens ging, zoals mij. Ik had een broer, die twee jaren ouder was dan ik, een allerliefsten jongen en van wien ik veel hield. Die is eens weggegaan, en nooit hebben we weer iets van hem gehoord; zoodat we niet weten of hij dood is.'

‘O, moeder! daar hebt ge me nog nooit iets van gezegd,’ zeide Anne. ‘Hoe kwam dat?’

‘Hoe dat kwam? ’t Is een treurige geschiedenis, Anne, maar ik wil je haar vertellen. Je moet weten, dat toen ik twaalf en mijn broer Frans veertien jaren oud was, we onze lieve moeder verloren. Dat was een heele slag voor vader en voor ons. Maar vooral voor Frans, die een levenslustige jongen was en dien ze met een vriendelijk woord kon regeeren.’

‘Dan zal hij wel heel bedroefd geweest zijn, toen zijn lieve moeder stierf,’ zeide Anne.

‘Dat was hij,’ hervatte Annes moeder. ‘Hij had ook zooveel van haar gehouden. En ’t zou zoo gelukkig voor hem geweest zijn, als hij haar behouden had.’

‘U was toch ook zeker wel erg bedroefd over haar dood?’ vroeg Anne.

‘Dat kun je begrijpen. Daarenboven was mijn arme vader sedert moeders dood zoo terneergeslagen, dat hij steeds in sombere droefheid verzonken was. Hij kon zijn verlies maar niet verzetten! Hij had ook zooveel van haar gehouden! Daar ik nog te jong was, om zijn huishouden waar te nemen, nam hij een huishoudster. We

troffen 't slecht. Ze was geen plezierige vrouw, juist het tegenbeeld van onze lieve moeder. Nooit kregen we een goed woord van haar, altijd bromde en knorde ze, en dat verveelde mijn broer Frans geducht, die nu zoo weinig mogelijk thuis kwam. Vader, die den geheelen dag in den winkel zat, - hij was horlogemaker - merkte daar weinig van, vooral omdat ze jegens hem altijd vriendelijk was. Daarenboven, sedert moeders dood was hij zoo in zichzelf gekeerd, dat hij zich weinig of niet met ons bemoeide.'

'Die arme grootvader!' zei Anne. 'Was hij zoo bedroefd?'

'Ja, en 't ergst van alles was, dat hij in 't geheel niet op Frans lette, die nu langzamerhand kameraden kreeg, welke niet voor hem deugden. Ik wist daar niets van; anders had ik hem wel gebeden en gesmeekt, om die slechte kameraden te laten loopen; want het spreekwoord zegt niet tevergeefs: wie met pek omgaat wordt er mee besmet. Had vader op hem gelet en had de huishoudster 't hem in ons huis plezierig gemaakt, - het was nooit zoover met hem gekomen.'

't Was dan ook wel ongelukkig voor hem,'

ANNES KANARIETJE. II.

zeide Anne. 'Maar klaagde oom Frans dan nooit bij zijn vader?'

'Hij had dit wel eens gedaan en ik ook; maar 't hielp niet, en de ondeugende vrouw wist er altijd zooveel tegen in te brengen, dat vader haar wel altijd moest gelooven en wij steeds de schuld kregen. Daar we nu zagen, dat het ons toch niet baatte en we altijd ongelijk kregen en daarbij bemerkten, dat vader er maar verdrietig onder werd, besloten we, niet weder te klagen en zwegen. 't Ware te wenschen geweest, dat hij naar onze klachten geluisterd en ons geloofd had, - hij zou zich en mij vrij wat leed en verdriet gespaard hebben.'

'Die arme oom Frans!' riep Anne uit. 'Hij moet daar vrij wat verdriet over gehad hebben.'

't Verdriet was nog het ergste niet, wel de omgang met zijn slechte kameraads,' hernam de moeder. 'Had vader niet in zulk een treurige gemoedgesteldheid verkeerd, zeker zou hij er op gelet hebben. Hoe 't zij, op zekeren avond kwam je oom niet thuis. Vol onrust en angst wachtte ik den geheelen nacht; maar wie er verscheen, Frans niet. Later hoorden we, dat hij iets heel verkeerd gedaan had en uit angst voor de politie

gevlucht was. Sedert hebben we nooit weer van hem gehoord.'

'En wat had hij gedaan, moeder?' vroeg Anne.

't Was geen zaak van zooveel belang,' antwoordde de moeder, 'maar ze hadden hem bang gemaakt voor ernstige gevolgen, en toen was hij gevlucht. We hebben er nooit achter kunnen komen waarheen, hoeveel moeite vader ook heeft aangewend. Ach! was hij maar teruggekomen; - alles zou met een kleine moeite zijn afgelopen, en de zaak zou misschien tot zijn verbetering gestrekt hebben!'

'En wat zei grootvader toen wel?'

'De goede man was er wanhopig over en zag nu maar al te goed in, dat hij zich door zijn droefheid te veel had laten beheerschen en meer acht op Frans had moeten geven. Ik treurde nacht en dag over hem. Hij was inderdaad mijn eenige troost geweest in 't verdrietige leven, hetwelk ik leidde, en dat nu des te erger werd, omdat ik niemand had, aan wien ik mijn smart kon toevertrouwen.'

'En dus denkt gij, datoom Frans dood is, moeder?' zeide Anne. 'Als hij nog geleefd had, zou hij toch ten minste wel eens aan u geschreven hebben.'

‘Ik zeg je, dat we nooit weer iets van hem gehoord hebben,’ hervatte Annes moeder. ‘En toch is 't mogelijk, dat hij nog wel eens geschreven heeft, maar dat zijn brieven niet terechtgekomen zijn. Want een half jaar na 't verdwijnen van Frans stierf mijn vader, wien deze nieuwe slag vreeselijk had aangedaan, aan een kwijnende ziekte, en nu stond ik alleen op de wereld. Een oudtante van moeders kant, die in een andere stad woonde, nam mij tot zich, en dus is 't heel wel mogelijk, dat er nog brieven van Frans gekomen zijn, die niet bezorgd zijn. Ofschoon - ik geloof het niet en houd het er voor, dat de jongen dood is. 't Is nu bijna twintig jaren geleden, sedert hij ons verliet. En al kwam hij ooit terug; - wie zal hem zeggen, waar ik woon. We hadden in mijn geboortestad slechts verre neven en nichten, en die weten niet waar ik gebleven ben. 't Zou hem dus niet licht mogelijk zijn, mij te vinden. Maar hij zal wel nooit terugkomen.’

't Waren treurige herinneringen voor Annes moeder geweest, en Anne vond, dat zij al heel weinig reden had om bedroefd te zijn over het vertrek van Emmie, waar haar moeder van zulk een smartelijk verlies gesproken had als dat van haar oom Frans.

‘O, moeder!’ zeide zij. ‘Ik ben blij, dat u mij dat verteld heeft, en ik zal mij troosten over 't vertrek van Emmie. Want dat verlies komt in de verste verte niet bij dat van mijn oom Frans. Ik zou zoo graag hebben, dat hij nog eens terugkwam. Wat zou dat aardig zijn! Dan had ik een oom!’

‘Dat is nu niet anders, lieve,’ hernam haar moeder. ‘En we moeten daarin berusten.’

't Binnenkomen van Annes vader maakte een einde aan dit gesprek. Anne zelf was nu opgeruimder geworden. Doch ze kon dien nacht niet gauw in slaap komen; want steeds stond die geschiedenis van oom Frans haar voor den geest; ze zou zoo gaarne eens weten, wat er van haar oom geworden was.

En toen ze 's morgens wakker werd, vertelde ze de geheele geschiedenis aan haar kanarietje, maar 't beestje scheen er niet naar te luisteren, want het zong even luid en schel als anders. Hoe zou ook een kanarie luisteren naar de geschiedenis van een jongen, die uit zijn ouders huis was weggelopen!

Maar Anne stortte haar hart voor hem uit, en dat deed haar goed, al was 't ook slechts aan

een redeloos wezen gelijk haar kanarie, die haar niet verstond. Doch moeder had haar verboden, er iets van tegen haar schoolkameraadjes te zeggen, en ongehoorzaam zijn wou ze niet; dat zou ze niet gedaan hebben, en daarom maakte ze haar kanarie maar tot haar vertrouweling, die het wel aan niemand zou oververtellen.

IV.

Wat er op zekeren nacht gebeurde.

't Was op zekeren nacht, ruim een half jaar na dit gesprek, dat Anne rustig op haar kamertje lag te slapen. De winter was om, 't schoone voorjaar was weer aangekomen, en sedert eenige dagen had haar kanarie de huiskamer weer verwisseld voor haar eigen kamertje. Hoelang ze reeds geslapen had, wist ze niet, toen ze op eens verschrikt wakker werd door de stem van haar moeder, die voor haar bed stond, haar wakker schudde en uitriep:

‘Gauw, Anne! sta op en doe je goed aan.’

Eensklaps was Anne opgerezen en schier even gauw het bed uitgesprongen.

‘Wat is er, moeder?’ vroeg ze.

‘Hier schuins over is brand,’ antwoordde de moeder. ‘Kom, trek gauw je goed aan!’

Anne haastte zich zooveel zij kon, en haar moeder hielp haar. Ze trok haar ondergoed aan, nam het verdere op den arm en was juist op 't punt, om de deur uit te gaan, toen ze eensklaps bleef stilstaan, terugtrok en uitriep:

‘O, moeder! mijn kanarietje! Als dat maar niet verbrandt!’

‘Nu, dan zullen we 't meenemen,’ zeide de steeds angstige moeder, kreeg 't kooitje van den spijker en snelde met Anne de trap af. Weldra waren zij beneden en daar zagen zij, hoe het huis van den burgemeester in lichtelaaie vlam stond.

‘Maar, moeder,’ zei Anne, ‘waarom is u toch zoo bang? De brand is immers nog ver genoeg van ons vandaan.’

‘Op 't oogenblik nog wel,’ antwoordde haar moeder, ‘maar je kunt niet weten; 't is droog weer en de wind is juist dezen kant op.’

‘Waar is vader toch?’ vroeg Anne, verwonderd, dat zij hem niet zag.

‘O, vader is al lang weg, om mee te helpen blusschen, Anne. Je begrijpt, dat ieder nu mee moet doen,’ antwoordde haar moeder.

‘Ja, moeder, dat begrijp ik,’ zeide Anne. ‘Ik hoop, dat Emmie en de andere broertjes en zusjes maar gered worden, en de kanarietjes ook. Wat zou ik bedroefd zijn, als mijn vogeltje moest verbranden,’ voegde zij er bij, terwijl zij haar vinger tusschen de traliën stak en het diertje over zijn kop aaide.

‘Maar de kanarietjes zijn toch het ergste niet,’ merkte haar moeder glimlachend aan. ‘Hè, zie eens, daar komt oude Betje ook aan. Moet je ook eens kijken naar den brand?’ vroeg zij aan het oude moedertje, dat juist binnenkwam.

‘Wel, wel, is het bij een klant van uw man?’ zeide deze hoofdschuddend. ‘Nu, aan den eenen kant is het goed, dan krijgt hij ten minste weer groot werk. Want dat zeg ik maar, een timmerman kun je altijd goed gebruiken.’

‘Burgemeester is wel een klant van ons,’ antwoordde Annes moeder, die niet bemerkte, dat de oude vrouw haar verkeerd verstond. ‘Maar

ik vind het toch met dat al maar een angstig ding, die brand in het dorp. Hoe licht vallen er stukken vuur!’

‘Kwam 't aan in de schuur?’ vroeg Betje. ‘Ja zie je, ik wou graag het naadje van de kous weten en daarom kwam ik eens even overlopen. Zeker heeft de tuinman een vonk uit zijn pijp in de schuur laten vallen. Ik zeg maar, een mensch kan niet te voorzichtig wezen!’

‘We weten niet of de brand in de schuur aangekomen is,’ riep Anne nu zoo hard ze kon. ‘Vader is er naar toe om te helpen blusschen; als hij weeromkomt, zullen we alles wel nader hooren.’

‘Zoo!’ antwoordde Betje, die nu verstond wat Anne had gezegd. ‘Als u er dan niet tegen hebt, buurvrouw, dan wacht ik zoolang tot uw man komt.’

‘Heel goed,’ riep Annes moeder, met het hoofd knikkende, ‘ga dan maar zoolang op een stoel zitten.’

‘Och moeder, wat ben ik ongerust over Emmie,’ zeide Anne na een poosje. ‘Ik zou zoo graag eens gaan kijken, of zij wel gered is!’

‘t Zou wat moois zijn, zoo'n klein meisje

met die drukte op straat,' antwoordde haar moeder. 'Wel, je zoudt misschien overreden worden door de brandspuiten. Neen, Anneke, blijf jij maar stilletjes bij mij.'

'Dat zal ik ook doen, moeder, maar ik verlang al dat vader thuis komt,' antwoordde Anne. 'Misschien brengt hij Emmie wel mee,' voegde zij er bij.

Er verliep een half uurtje en 't scheen, dat men den brand meester was, want de vlammen verminderden. Na verloop van dien tijd kwam Annes vader in huis.

'Wel, man, hoe is het met den brand?' vroeg Annes moeder. 't Schijnt wel, dat hij vermindert; ten minste ik zou zeggen, dat de vlammen bedaren.'

'Ja, vrouw, dat is zoo, en daarom kom ik eens even thuis. Foei! is dat werken!' voegde hij er bij, terwijl hij met de mouw van zijn jas het voorhoofd afveegde.

'Ik heb wat koffie gezet,' zeide zijn vrouw nu. 'Daar zul je zeker wel trek in hebben, en buurvrouw ook?'

'Wat graag,' antwoordde haar man. 'Ik ben dorstig geworden.'

‘Vader, is Emmie gered?’ vroeg Anne, toen haar vader zijn kopje leeg had gedronken.

‘Jawel, Anneke. Iedereen is gered. De brand heeft zich gelukkig bepaald tot de schuren en een zijvleugel. Wij waren er te gauw bij!’ zeide haar vader.

‘Komaan, dat is een zegen,’ riep Annes moeder uit.

‘Nu hoeft mijn kleine meisje niet zoo ongerust meer te zijn.’

Een poosje daarna ging Annes vader weer naar buiten, om eens te zien hoe het er mee stond. Hij hielp nu nog zooveel mogelijk meubelen en kostbare zaken redden, en aangevuurd door zijn voorbeeld deden de andere mannen ook hun best. Eensklaps stond de burgemeester tusschen hen in.

‘Wel, mannen,’ zeide hij, ‘dank, voor't geen ge vannacht voor mij hebt gedaan!’

‘Wij willen er geen dank voor hebben, burgemeester,’ antwoordde Annes vader, ‘t Spijt ons maar, dat wij niet meer hebben kunnen redden.’

‘Komt nu allen eens bij mij binnen,’ hernam de burgemeester; ‘wij hebben 't een en ander klaargemaakt, om u te verkwikken.’

Zij gingen naar binnen, en hier vonden ze de

vrouw van den burgemeester, die hen ook hartelijk bedankte voor de verleende hulp.

Daarna gingen de mannen, die zoo moedig geholpen hadden, naar huis; dus ook Annes vader, wiens vrouw en dochtertje recht blij waren, toen ze hem zagen.

Er zullen zoo wat acht dagen na den brand zijn voorbijgegaan, toen Annes vader er over klaagde, dat hij zoo'n pijn aan zijn rechterhand had.

‘Ik begrijp niet wat het is,’ zeide hij. ‘Sinds den nacht van den brand klopt en gloeit die hand mij van belang. Als er maar geen splinter of zoo iets in is.’

‘Laat mij de hand eens zien,’ zeide zijn vrouw. ‘Neen, ik zie er niets bijzonders aan, maar men kan niet weten. Zou je er den dokter niet eens bij laten komen?’

‘Kom, vrouw, zoo erg is het niet,’ antwoordde hij. ‘Misschien heb ik haar wat verrekt of gestooten; ik zal er van avond eens een kompres van water en azijn op leggen.’

Maar wat Annes vader er aan deed, niets hielp zoodat hij ten laatste wel verplicht was er den dokter bij te halen. Deze trok een bedenkelijk gezicht en zeide:

‘Ik geloof waarlijk, dat er een splinter in zit en dat is gevaarlijk, vooral dat je zoolang gewacht hebt om mij te laten halen. Ik raad u echter de hand goed te laten pappen, want 't gaat natuurlijk zweren.’

Zij deden nu trouw wat de dokter zeide, maar 't scheen wel of niets hielp, ten minste de ongelukkige hand wou maar niet beter worden. Eindelijk zeide de dokter:

‘t Spijt mij, dat ik u zulk een treurmare moet mededeelen, maar ik houd het er voor, dat als de wond genezen is, de hand stijf blijft.’

Dat was een schrik voor Anne en haar moeder, zooals ge kunt begrijpen. Vaders hand stijf en dat van een timmerman! In 't eerste oogenblik schreiden allen naar hartelust, maar eindelijk bedaarden zij, en nu zei de vader:

‘Hooft eens, moeder en Anne, we moeten zoo gauw den moed niet laten zinken. Komaan, 't zal zich alles nog wel schikken. Ik kan wel is waar niet meer zoo goed werken, maar de goede God zal wel zorgen, dat wij geen gebrek lijden.’

‘Ja, man, dat is wel zoo,’ antwoordde Annes moeder, ‘maar je hebt al zooveel klanten verloren in dien tijd, en de nieuwe timmerman op

het dorp doet ons zooveel nadeel. Waar zullen wij van leven?’

‘Kom, geen zorgen voor den tijd; kleine karweitjes kan ik nog wel waarnemen,’ antwoordde haar man; ‘en dan zullen wij later wel zien, wat wij moeten beginnen.’

Nu moeten mijn lezers weten, dat er sedert een korten tijd nog een timmerman op het dorp was komen wonen, die Annes vader veel schade deed. Ge zult wel zeggen, dat het niet heel mooi van de dorpelingen was om Annes vader, die altijd zoo goed voor hen gewerkt had, de klandizie te onthouden en naar een ander te gaan; maar och! dat gebeurt zoo dikwijls. Het spreekwoord, nieuwe bezems vegen schoon, is er niet tevergeefs, en vooral op een dorp is dat dikwijls het geval. Als Annes vader nu maar geld genoeg had gehad om een tijdlang te kunnen leven, zonder dat hij werk kreeg, dan zou alles wel terecht zijn gekomen; want als het eerste nieuwtje er af was, zouden de oude klanten wel terugkomen. Maar ongelukkig had de goede man volstrekt geen geld en moest leven van 't geen hij verdiende. Dus werd het al schraler en schraler in huis, en verdiende hij nog maar op zijn best zooveel

dat zij rond konden komen. Nu zult ge wel zeggen: waarom vroeg hij den burgemeester niet om hulp? Hij had hem met den brand toch zoo geholpen. Maar och, dat deed hij ook niet graag, en de burgemeester wist niet, dat de timmerman het zoo hard te verantwoorden had. Dus leefden zij zuinig en bijna armoedig voort. Annes vader trok het zich op 't laatst zoo erg aan, dat hij begon te sukkelen. Hij kreeg anderedaagsche koorts, en hoeveel koortskruiden hij dronk, niets hielp. Toen de dokter kwam, zag hij wel, dat er voor den man geen kruid gewassen was, en op een morgen vond Annes moeder hem ingeslapen om nooit weer te ontwaken. - Dat was een heele droefheid in huis, zooals ge kunt begrijpen.

‘Moeder,’ zeide Anne den dag daarna, ‘waar zullen wij nu van leven?’

‘Wij zullen dit huis, waar wij wonen, verkoopen, Annelief,’ antwoordde haar moeder, ‘en dan zal ik zien om naaiwerk te krijgen; dan zullen wij er ons, hoop ik, wel doorslaan.’

‘En dan gaan wij zeker op een kamertje wonen, niet waar, moederlief?’ vroeg Anne. ‘Dan neem ik den kanarie mee, en hang dien in het zonnetje; dan vroolijkt hij ons op door

zijn gezang, en dat is toch nog een gedachtenis aan vader.’

‘Zeker, Anne, we zullen veel van het diertje houden; want 't is niet alleen een gedachtenis van vader, maar ook een mooi, lief beestje,’ antwoordde haar moeder.

Zij deden zooals zij gezegd hadden, verkochten hun huis en nu besloot Annes moeder haar brood met naaien te verdienen. Eerst betaalde zij den dokter, en nu bleef er maar een heel klein beetje over, dat zij voor slechte tijden bewaarde.

V.

Hoe de kanarie een groote rol in Annes lot speelt.

Sedert dien tijd is er ruim anderhalf jaar verlopen; Anne is nu een meisje van twaalf jaren en heeft de school verlaten, om haar moeder behulpzaam te zijn. Ze wonen in een heel klein huisje, met slechts één kamer en een klein zolderkamertje; want ze hebben 't vrij armoedig.

Toen Annes vader begraven was, bleven ze nog voorloopig bij de doove buurvrouw, die er niet van wilde hooren, dat ze naar een ander zouden gaan, maar haar wilde houden, tot ze zelf een huisje gehuurd hadden. De burgemeester en de notaris, die erg met Anne en haar moeder te doen hadden, namen op zich, haar zaken te regelen. Van de meubelen hadden zij slechts enkele gehouden.

Met behulp nu van den burgemeester en den notaris had Annes moeder een onaanzienlijk huisje gehuurd, waarvoor zij jaarlijks een heel kleine huur betaalde; en zij leefden van het weinige, dat haar overgeschoten was, terwijl de weduwe van de notabelen van het dorp naaiwerk kreeg, om verder in de behoeften van zich en haar dochttertje te voorzien. En zoo hadden ze tot hiertoe tamelijk onbekrompen geleefd, en thans was Anne van school gekomen, om haar moeder te helpen.

Wat Annes kanarietje aangaat, dat zong nog steeds even fraai en helder, en 't was een troost voor moeder en dochter, die er dikwijls over spraken, hoe haar lieve vader er haar voor vier jaren mee was komen verrassen.

‘Ik zou het voor geen geld ter wereld willen missen,’ zeide Anne dan dikwijls.

‘Zoudt ge wel willen gelooven, dat je kanarie mij dikwijls een andere herinnert, dien we thuis hadden, toen mijn moeder nog leefde?’ zei Annes moeder eens.

‘Och moeder! is 't mogelijk.’

‘Dat beest zong net zoo prachtig als dit,’ antwoordde de moeder. ‘En evenals dit at het uit moeders hand en zette 't zich op haar schouder. En wat wonderlijk was: toen moeder gestorven was, begon het kanarietje te treuren, kwijnde weg en stierf een half jaar later.’

‘O, dat moet ook een allerliefst dier geweest zijn,’ zeide Anne. ‘Zeker net zoo lief als mijn snoesje.’

Om haar kanarietje plezier te doen, bracht Anne het alle dagen naar 't kleine bovenkamertje, waar ze, toen ze nog school ging, haar lessen leerde en haar werk maakte, want dan zat het in 't zonnetje, en dat vond het zoo prettig en dan zong het nog eens zoo hard. En zoo leefden moeder en dochter gelukkig samen, toen op eens de eerste zware koortsen kreeg, en de dokter moest gehaald worden. Deze oordeelde de koortsen

niet gevaarlijk, maar vreesde slechts, dat ze nog al lang zouden duren en haar vreeselijk verzwakken. En dat was een heele beproeving voor Anne en haar moeder; want nu kon de goede vrouw geen geld verdienen, en Anne was nog te weinig gevorderd in het naaien, dan dat ze 't werk van haar moeder had kunnen doen. Na een week of vier verliet haar de koorts, maar de zieke was zoo verzwakt, dat ze nog niets kon uitvoeren, en de dokter beval versterkende middelen aan.

Toen Annes moeder ziek was geworden, had ze Anne gewezen, waar 't geld lag om huis van te houden, en Anne had dat zoo zuinig gebruikt, als mogelijk was. Maar zieken vorderen bijzondere uitgaven, en dus was 't geld, dat er nog in kas was, op en zou Anne haar lieve moeder geen versterking kunnen geven, en dan zou de goede vrouw haar krachten niet kunnen terugkrijgen. Wat moest Anne doen? Ze had dezen dag het laatste geld uitgegeven; hoe zou ze 't morgen maken? Terwijl ze daar naast haar moeder wakker lag, die gerust sliep, en zij den slaap niet vatten kon, kwam haar eensklaps een denkbeeld voor den geest. Sedert ze op de kostschool was, had Emmie, die daar andere vriendin-

nen gevonden had, minder werk van haar gemaakt, en nu ze tot armoede vervallen was, scheen de vriendschap geheel en al te zijn opgehouden. Nu wil ik niet zeggen, dat de schuld geheel en al bij Emmie lag: Anne, die gevoelde hoezeer ze nu bij haar vroegere vriendin in stand verschilde, had zich ook wel wat teruggetrokken. Intusschen, wanneer Emmie haar ontmoette, was ze altijd even vriendelijk jegens haar; maar 't was niet meer die innige hartelijkheid van vroeger. In één ding was Emmie niet veranderd, en dat was in haar bewondering van Annes kanarievogel; en als ze voorbijkwam en de kanarie stond voor 't open bovenraam, dan bleef ze altijd luisteren, en als Anne haar dan zag, zeide ze: 'Ik gaf tien gulden, als ik zoo'n vogel had!' - 'Tien gulden voor mijn kanarievogel!' dacht Anne. 'Als ik tien gulden had, dan kon ik moeder de noodige versterking verschaffen. Maar ach! dan moet ik afscheid nemen van mijn lieveling! Dan moet ik de eenige nagedachtenis van mijn lieven vader vaarwel zeggen! Doch moeder kan toch niet zonder versterking blijven! De dokter heeft het zoo bevolen! En is moeder mij niet meer waard dan alle kanarievogels ter wereld! Daarenboven -

hij krijgt een goed huis en een lieve meesteres die niet minder van hem zal houden, dan ik van hem hield! 't Moet, - het kan niet anders.'

En met deze gedachte sliep ze in.

Den volgenden morgen, terwijl haar moeder nog sliep, volvoerde zij haar plan.

'Nu, lieveling!' zei ze, 'je krijgt een andere meesteres, maar een vriendin, die veel van je houdt en bij wie je 't goed zult hebben.'

Dit zeggende, pakte ze de kooi in een rooden zakdoek, dien haar vader nog gebruikt had, droogde haar tranen en stapte moedig en vastberaden naar 't huis van den burgemeester, waar zij vroeg om juffrouw Emmie te spreken.

De meid kwam met de boodschap terug, dat Anne maar in de huiskamer moest komen, waar de familie aan 't ontbijt zat. Anne had daar wel niet veel lust in, maar ze kon het toch niet weigeren.

Beleefd groette ze allen, toen Emmie naar haar toe kwam.

'Wel, Anne! wat kom je al zoo vroeg doen, en hoe is 't met je moeder?'

'Moeder begint beter te worden; maar ze is nog zwak en moet versterking hebben, zegt de dokter.'

‘Wel, wel! dat heeft zich gelukkig geschikt,’ zei Emmies moeder.

‘Ja, mevrouw! Wel gelukkig geschikt!’ antwoordde Anne. ‘Want wat ik zonder moeder op de wereld zou begonnen hebben, weet ik waarlijk niet. - Emmie,’ vervolgde ze tot deze, ‘je hebt altijd zooveel zin in mijn kanarievogel gehad en dikwijls gezegd, dat je er tien gulden voor woudt geven. Is je dat ernst geweest, dan kun je hem er voor krijgen.’

Meer kon ze niet zeggen; want de tranen schoten haar in de oogen. Ze deed den doek van de kooi af, en daar zat hij, de prachtige gele vogel, wiens gezang 't geheele dorp in verrukking bracht, zoodat de voorbijgangers, als hij voor 't open raam stond, dikwerf bleven staan luisteren.

‘Maar Anne,’ zeide Emmie, ‘dat kan je geen ernst zijn? Een kanarievogel, waaraan je zoo gehecht bent, het laatste geschenk van je vader kun je niet verkoopen.’

‘t Is mij volle ernst,’ antwoordde Anne. ‘Ik zou hem dan ook aan niemand verkoopen dan aan u, die even goed voor hem zult zijn, als ik 't altijd geweest ben.’

Emmie keek haar vader aan, en deze gaf haar een wenk, dat zij het doen moest.

‘Och, vader! leen mij eens even de tien gulden!’ zeide ze.

De burgemeester gaf haar vier rijksdaalders, welke Emmie aan Anne ter hand stelde. Zonder verder een woord te spreken haastte Anne zich om weg te komen, want ze voelde het dat ze 't niet langer kon uithouden. Toen ze dan ook op straat gekomen was, barstte ze in tranen los: de opoffering van haar kanarie was haar schier te groot. Doch toen ze thuis kwam en haar moeder juist wakker werd, had zij zich reeds weer hersteld en haar tranen gedroogd, en het denkbeeld, dat ze nu geld had, om voor haar lieve moeder versterking te koopen, maakte, dat ze zich troostte over 't verlies van haar kanarievogel.

Dien dag bemerkte haar moeder 't verdwijnen van Annes lieveling niet; doch toen ze hem 's avonds niet, volgens haar gewoonte, naar beneden haalde, vroeg ze haar, waarom ze dat niet deed.

‘Och, moeder! 't is warm genoeg voor hem om boven te blijven. Hij zingt 's morgens zoo vroeg, en dan ben ik altijd zoo bang, dat hij u wakker zal maken. De dokter heeft gezegd, dat gij

zooveel slaap noodig hebt en dat die u versterkt.’

‘Maar hoe komt het, dat ik hem den geheelen dag niet heb hooren zingen, Anne? Scheelt hem wat?’

Nu kon Anna zich niet langer achter uitvluchten verschuilen. Eensklaps sprongen haar de tranen in de oogen en bekende ze wat ze gedaan had.

‘Maar, Anne! 't liefste, wat je hebt, verkoopen!’ riep haar moeder met tranen in de oogen uit.

‘U is me duizendmaal liever dan mijn kanarie!’ zeide Anne, terwijl ze zich weenend aan haar borst wierp. ‘Er was geen geld meer in huis en de dokter had gezegd, dat gij versterking moest hebben.’

‘Lief kind!’ zeide haar moeder. ‘Maar ik verkies dat offer niet. Ga terstond naar den burgemeester, geef de tien gulden terug en breng je kanarie weer mee.’

‘Dat kan ik niet meer doen, moeder!’ antwoordde Anne. Ik heb reeds van dat geld uitgegeven en kan het dus niet terugbrengen. Daarenboven - we moeten immers geld hebben; anders kunnen we niet leven. En dan, mijn kanarietje is

in goede handen, en van tijd tot tijd zal ik 't wel eens mogen zien.'

Annes moeder drukte het lieve meisje aan haar borst.

'Je bent een goed, braaf kind!' zeide zij. 'God zal je zegenen voor 't geen je gedaan hebt.'

'En u gauw beter maken, lieve moeder,' zeide Anne.

Hoe gewillig Anne ook haar offer gebracht had, 't was haar den volgenden ochtend toch heel treurig te moede, toen ze geen morgengroet van haar kanarie ontving. Terwijl haar moeder nog sliep, redderde zij den boel wat op; toen ging zij naar 't bovenkamertje om daar 't raam open te zetten.

Maar wat zat daar in de vensterbank op 't opengaan van 't venster te wachten? Droomde ze, of was ze wakker? 't Was een kanarie, haar kanarie! Ja, 't was geen andere; want toen ze 't raam had opengeschoven, sprong het diertje op haar vinger, en toen op haar schouder; waarop het een zijner mooiste deuntjes aanhief.

Anne was zoo gelukkig, dat ze het lieve beestje wel aan haar hart had willen drukken. Doch eensklaps bedacht zij zich.

‘Je bent mijn eigendom niet meer, lieveling, en als ik je hield, zou ik een diefstal begaan. Emmie heeft je eerlijk van mij gekocht, en 't is zeker bij ongeluk, dat je weggevlogen bent. Hoe lief ik je ook heb, - ik mag je niet houden!’

Dit zeggende, deed ze den kanarie weer in den rooden zakdoek en snelde er mee naar 't huis van den burgemeester, waar ze weder in de ontbijtkamer moest komen. Daar zag ze het ledige kooitje op tafel staan.

‘Emmie,’ zeide ze, ‘mijn - neen, uw kanarievogel is bij mij komen invliegen. Ik breng je hem hier terug. Een geluk, dat hij juist bij mij is gekomen; anders was hij misschien weg geweest.’

‘Mijn zusje had zijn kooi opengezet, terwijl 't raam openstond, en toen is hij weggevlogen,’ zeide Emmie. ‘Ik was al bang, dat het lieve dier weg zou zijn en nooit weerom zou komen.’

‘t Zat bij ons in de vensterbank tegen de ruiten te pikken,’ zeide Anne. ‘Zoodra ik 't raam opendeed, sprong 't op mijn vinger en toen op mijn schouder. Maar hier is de lieveling. Eigenlijk moest hij knorren hebben, dat hij zoo stout is geweest; maar je moet het hem maar

vergeven. En je zusje mag wel oppassen; want hij had wel eens weg kunnen zijn, of door de een of andere kat gepakt zijn geworden.'

Dit zeggende, zette ze den kanarie in het kooitje, sloot het, en wilde heengaan.

'Neen, Anne,' zeide Emmie, 'dat gaat zoo niet. Ik weet zeer goed, waarom je je kanarietje verkocht hebt. Ik heb 't je betaald, en 't was mijn rechtmatig eigendom. Maar nu ik het toch kwijt was, al was het dan ook door onvoorzichtigheid van een ander, - wil ik het niet terug hebben. Het is naar jou toegevlogen en heeft daardoor te kennen gegeven, bij wie 't het liefst is. Thans is het jouw eigendom.'

'Maar de tien gulden....' zeide Anne aarzelend.

'Die zijn voor jou, brave dochter,' zeide de burgemeester. 'Ik zal die aan Emmie teruggeven, omdat ze zoo edelmoedig is. 't Is een geschenk, hetwelk ik je doe, en dat ge den burgemeester niet moogt weigeren.'

'O, dank, dank! mijnheer de burgemeester! Dank, lieve Emmie!' riep Anne met betraande oogen uit. Toen snelde ze met de kooi, waarin haar lieveling was, naar huis, waar ze juichend

het gebeurde aan haar moeder vertelde. En 't was, alsof de goede vrouw zich veel beter gevoelde op die tijding en ze herhaalde de woorden, welke ze gisteren sprak:

‘Heb ik 't je niet gezegd, dat God je zou zegenen voor 't geen je gedaan hebt?’

Door de versterkende spijzen, welke Anne voor haar moeder gereedmaakte, was deze spoedig weer in staat, het onvoltooide naaiwerk af te maken; en daar Anne haar nu hielp, kwam er weldra weer geld in huis, hetgeen zeer gelukkig was, want de tien gulden duurden zoo lang niet. En 't was zeker, dat de burgemeester of zijn vrouw of Emmie de zaak met den kanarievogel aan hun kennissen verteld had; want Annes moeder kreeg een paar nieuwe klanten, waardoor ze vrij wat meer werk hadden en dus meer geld konden verdienen.

Zoo gingen er twee maanden voorbij, en Annes moeder was geheel beter, terwijl de kanarievogel de lieveling van beiden bleef. Op zekeren dag had Anne hem weer voor 't raam van 't bovenkamertje in de zon gehangen en zong hij luidkeels zijn schoonste lied, toen een goed gekleed vreemdeling voor het venster bleef staan en

aandachtig naar dat gezang luisterde. 't Was alsof hij er niet vandaan kon komen, zoo boeide het hem. Eindelijk trok hij zijn stoute schoenen aan en schelde. Anne deed hem open.

‘Lief meisje!’ zeide de heer vriendelijk, ‘is dat uw kanarievogel?’

‘Ja, mijnheer,’ antwoordde Anne.

‘Zou ik hem dan wel eens mogen zien?’

‘Waarom niet? Ga als 't u belieft naar binnen; dan zal ik hem van boven halen.’

En ze liet den vreemden heer in de kamer, waar haar moeder bezig was met naaien. De heer groette Annes moeder beleefd.

‘Ik ben misschien heel brutaal, juffrouw,’ zeide de vreemdeling; ‘maar gij moet het mij niet kwalijk nemen. Ik kwam hier toevallig voorbij en hoorde uw kanarievogel zingen. Dat schoone gezang herinnerde mij een dergelijken vogel, dien we thuis in mijn jeugd hadden en die even mooi kon zingen. 't Was mij, als was ik weer in dien gelukkigen tijd, toen mijn lieve moeder nog leefde, wier lieveling hij was. En daarom vroeg ik uw dochttertje, of ik dien kanarievogel eens mocht zien.’

‘Ga toch zitten, mijnheer,’ zeide Annes moe-

der. ‘Anne zal wel terstond met den vogel komen. 't Is haar lieveling, vooral sedert hij haar een gedachtenis is van haar lieven vader.’

Juist kwam Anne binnen en zette den kanarievogel op de tafel.

‘Wilt gij eens zien, hoe mak hij is, mijnheer?’ vroeg ze en deed het kooitje open. De kanarie sprong op haar vinger, toen op haar schouder en begon te zingen.

‘O!’ riep de vreemdeling uit. ‘Zoo deed ook de kanarie mijner lieve moeder. En zoudt ge wel willen gelooven, dat het dier, toen zij stierf, aan 't kwijnen is gegaan en haar geen half jaar overleefde?’

Annes moeder keek den vreemdeling oplettend aan.

‘Heette de zoon uwer moeder, die zoo bedroefd over haar dood was, soms ook Frans?’ vroeg zij.

‘Hoe weet gij dat, juffrouw?’ riep hij verwonderd uit.

‘En ging hij niet op zestienjarigen leeftijd de wijde wereld in, zonder ooit weer iets van zich te laten hooren?’

‘Maar dat is onbegrijpelijk!’ riep de vreemdeling uit. ‘Ik ben die Frans, die de wijde wereld

inging, en die nu, na twintig jaren weg te zijn geweest, rijk teruggekomen ben en sedert maanden naar mijn zuster Leida zoek, wier adres ik maar niet kan uitvinden. Slechts dit heb ik kunnen opsporen, dat ze zich ergens in deze streken moet ophouden; indien ze ten minste nog leeft.'

'Frans!' riep nu Annes moeder uit, terwijl ze opstond en den vreemdeling de hand reikte, 'Frans, mijn verloren broeder! Ik ben je zuster Leida, die jaren lang smachtend naar je verlangd heb.'

'Lieve, lieve Leida!' riep Frans, en drukte zijn zuster in de armen.

'Oom Frans!' zeide Anne. 'O, moeder heeft zooveel jaren naar u verlangd, en ik ook!'

'En jij heet Anne, evenals onze dierbare moeder?' riep oom Frans uit.

'Naar mijn grootmoeder,' zeide Anne, die door haar oom in de armen gesloten werd.

Natuurlijk bleef oom Frans dien geheelen dag bij zuster en nichtje. Daar was te vertellen van weerskanten, en er werd dien dag weinig uitgevoerd, behalve dat Anne voor een goed middagmaal zorgde.

Oom Frans had vrij wat lotgevallen gehad in die twintig jaren; doch nu hij rijk geworden was, dreef hem zijn verlangen naar het vaderland terug. In zijn geboortestad gekomen, had hij vreemden in 't ouderlijke huis gevonden en vernomen, dat zijn vader gestorven en zijn zuster naar elders verhuisd was. Bij toeval was hij er achter gekomen, dat hun oudtante haar in huis had genomen. Toen reisde hij derwaarts; doch ook de oudtante was al sedert jaren dood en niemand kon hem iets bepaalds van zijn zuster zeggen; slechts een voormalige dienstmeid herinnerde zich, dat ze met een timmerman getrouwd was, die ergens op een dorp in Gelderland moest wonen. Den naam echter van den timmerman en van het dorp herinnerde zij zich niet. Reeds had oom Frans verscheidene dorpen bezocht en bij de burgemeesters aanzoek gedaan, om het bevolkingsregister te mogen naslaan, om te zien, of hij daar ook den naam zijner zuster zou vinden; doch tevergeefs. Wel had hij op een paar registers een naam gevonden, heel gelijk aan dien, welken hij zocht, maar bij nader onderzoek was hem gebleken, dat de bedoelde persoon niet zij was, welke hij zocht. En zoo was hij gisteren-

avond hier gekomen en had zijn intrek genomen in 't logement. Juist was hij op weg naar den burgemeester, toen 't gezang van den kanarievogel hem deed stilstaan en - hij zijn zoo lang gezochte zuster vond.

Het eind onzer geschiedenis is gauw verteld. Oom Frans kocht een allerliefst huisje, dat toevallig leeg stond, en trok daarin met Anne en haar moeder, die nu niet meer voor de lui behoefden te naaien, maar zich bezighielden met de bezorging van ooms huishouding. Het huis werd knap gemeubeld en de tuin van bloemen voorzien. Maar wie in 't nieuwe huis een eereplaats kreeg, ge kunt het wel begrijpen, was

ANNES KANARIE.

*71

MINA DE SNOEPSTER. I.

Mina de Snoepster.

I.

De drie bramenzoeksters.

‘Nu, ik vind hier in 't geheel geen bramen!’ riep Marianne. ‘Anders zijn ze hier toch wel!’

‘Ik vind er hier in overvloed,’ zeide Martha. ‘Maar 't zijn niets dan stokbrummels, en die zijn alle groen als gras. Een enkele, die een geelachtig kleurtje krijgt.’

‘Geen wonder,’ hernam Marianne, ‘die zijn ook eerst over een maand rijp. Ik vind hier genoeg kruipbramen, maar... de rijpe zijn voor ons afgeplukt.’

‘Vóór ons, meen je,’ verbeterde Martha. ‘We zullen wat dieper het kreupelhout in moeten. Maar

waar is Mina toch? Die hoor of zie je in geen velden of wegen.'

'Mina heeft zeker een rijken oogst gevonden,' zeide Marianne lachende. 'En die verlangt zij nu voor zich zelf te houden. Mina! Mina! waar ben je toch?'

'Wel, ik ben hier!' klonk een stem uit het dichtst van 't kreupelboschje. 'Komt eens bij mij; ik heb hier wat lekkers.'

Beide meisjes spoedden zich naar Mina, die aan 't afplukken was van een soort van roode bessen, welke ze niet kenden.

'Ben je dwaas, Mina!' zei Martha. 'Pluk je van die bessen?'

'Waarom niet? Ze smaken heel lekker,' antwoordde Mina.

'Gooi ze maar gauw neer,' hernam Martha. 'Pa zegt altijd: eet niet van 't geen je niet kent, en ik zou er wel op passen, om er een van in mijn mond te steken.'

'Nu, proef ze maar eens,' hernam Mina. 'Ze zijn heerlijk en smaken wel wat naar aalbessen, maar veel zoeter.' Dit zeggende, stak ze er weer een in den mond.

'Laat het toch staan, Mina,' zeide Marianne. 't Kan wel vergif zijn.'

‘Vergif zou zoo lekker niet smaken,’ zeide Mina. ‘Dat is vast erg bitter of wrang.’

‘O, neen,’ zeide Martha. ‘Pa heeft mij wel eens verteld, dat verscheidene vergiftige vruchten juist heel lekker smaken. Gooi dus maar gauw die roode dingen neer en eet er geen enkele meer van. Je hebt er toch hoop ik, niet veel van gegeten?’

‘Een stuk of zes, zeven,’ antwoordde Mina. ‘Ik had ze juist gevonden, toen je me riept.’

‘t Is al meer dan genoeg,’ zeide Marianne, ‘ten minste, als ze vergiftig of schadelijk zijn.’

‘We zullen maar hopen, dat ze 't niet zijn,’ zeide Martha. ‘Maar nu wat anders; heb je hier bramen gevonden?’

‘Een heel enkele,’ antwoordde Mina.

‘Ik zie er toch geen een in je mandje,’ zei Martha.

‘t Waren van die kleine dingen, niet der moeite waard om ze te bewaren; daarenboven gingen ze reeds stuk, toen ik ze plukte.’

‘En dus heb je ze maar opgegeten. O, jou snoepster!’ zei Marianne. ‘Maar dat is niet volgens onze afspraak.’

‘Als 't mooie volle bramen geweest waren, zou ik 't ook niet gedaan hebben,’ zeide Mina. ‘Maar met die dingen van drie of vier korrels kunnen we toch niet thuis komen. Daarenboven - ze zijn werkelijk niet te plukken - ze vallen, men ze plukt, terstond uit elkander.’

‘We moesten eens ginds naar het hoogtetje gaan,’ zeide Martha.

‘Alsof men ze daar niet geplukt zal hebben.’ zeide Mina.

‘O, op 't hoogtetje zelf zullen we er misschien geen vinden,’ hernam Martha, ‘maar daarachter in de diepte waarschijnlijk wel, - als men ze ten minste ook daar niet heeft afgeplukt. De kruipbraam groeit meestal 't weligst tegen zulke hoogten.’

‘Je bent een heele natuurkundige, Martha,’ zeide Marianne.

‘Niets dan eigen opmerking,’ hernam Martha. ‘Dat weet je evengoed als ik.’

Onze drie meisjes spoedden zich nu naar het bedoelde hoogtetje, op welks top ze zich nederzetten om een weinig uit te rusten.

Terwijl onze drie vriendinnetjes daar zoo bij elkander zitten en onder 't uitrusten kransjes van

wilde bloemen vlechten, welke ze om haar luchtige stroohoeden zullen vastmaken, willen we eens even een kijkje van haar nemen.

Ze zijn alle drie genoegzaam van denzelfden leeftijd tusschen de tien en elf jaren, en zitten op school naast elkander, waaruit ge wel zoo wat kunt opmaken dat ze alle drie even goed leeren.

Martha, de oudste van de drie en die op school de hoogste van haar zit, is een lief zachtzinnig meisje, dat veel voor anderen schikt. Ondanks dat, heeft ze toch een heel zelfstandig karakter, waardoor ze zich niet licht tot iets laat overhalen, wat zij verkeerd oordeelt, 't geen we reeds zagen bij gelegenheid van de roode bessen, welke Mina vond. Daarbij is ze een zeer verstandig meisje, dat alles wat haar geleerd wordt, goed onthoudt en, wat meer waard is dan deze wetenschap, goed te pas weet te brengen; zooals we dat konden opmerken bij haar oordeel over de roode bessen en dat over de plaats, waar ze de bramen dacht te zullen vinden. En zulk een kunst om de geleerde dingen in 't dagelijksch leven te pas te brengen, is veel meer waard dan een hoofd opgevuld met allerlei kennis, waarvan men geen gebruik weet te maken.

Marianne is ook een allerliefst meisje, maar minder opmerkzaam dan Martha. Ze zit dan ook op school numero drie van haar vriendinnen. Ze is overigens evenmin dom of hardleers als dezen; anders zou ze ook geen numero drie, maar veel verder van haar af gezeten hebben, 't Is een prettige, vroolijke, levenslustige meid, van wie allen, maar vooral haar beide vriendinnetjes, veel houden.

En nu blijft mij nog over, de derde persoon van ons drietal te beschrijven: Mina, de heldin van ons verhaal, en wier naam aan 't hoofd daarvan onder geen heel mooie bijvoeging staat. En ik geloof, dat uw eerste kennismaking met haar u reeds zal doen vermoeden, dat men haar dien naam niet ten onrechte geeft. Want welk meisje, dat niet een bijzonderen aanleg tot snoepen heeft, zal van een haar onbekend boompje de vruchten eten, en dat zoo in haar eentje, zonder ten minste er eerst haar vriendinnen eens over te raadplegen? En ofschoon ze aan dezen verzekerde, dat ze niets dan korrels geplukt en die maar opgegeten had, zouden wij er niet voor durven instaan, dat er geen heele ook bij geweest waren. De afspraak was geweest, dat men zou plukken

en in de mandjes verzamelen, totdat die vol waren. Die, welke men dan meer plukte, mocht men gerust opeten. Had dus Mina heele bramen gevonden en geplukt, dan had ze zich niet aan de gemaakte afspraak gehouden en dat was zeker allesbehalve mooi.

Mina was een eenig kind en overigens een allerliefst meisje. Ze was netjes op haar goed en op haar schoolboeken, leerde braaf, kon best met haar schoolkameraadjes over weg, - kortom ze was een van die meisjes, welke iedereen liefhad en die bij iedereen welkom waren. En toch had dat lieve meisje één enkel overheerschend gebrek, dat al haar goede eigenschappen in de schaduw stelde en haar goede moeder veel verdriet veroorzaakte: een onoverwinnelijken lust tot snoepen.

Misschien vindt ge dat zoo'n erg kwaad niet, en doet ge 't zelf ook wel eens. Ik zeg u dan, dat snoepen een heel groot kwaad is. Vooreerst is het heel gevaarlijk; want een snoepster proeft en eet van al wat haar voorkomt, en daar kunnen wel heel nadeelige dingen onder zijn; ten tweede maakt een snoepster zich verachtelijk; want welk fatsoenlijk mensch wil met zoo iemand omgaan? ten derde brengt snoepzucht tot armoede: want

snoepen uit den zak kost meer geld, dan men wel denkt, en daar 't een dagelijksche gewoonte is, maken veel kleintjes een grooten en loopt het geld, aan snoeperij uitgegeven, dikwijls tot een verbazende hoogte op. Daar nu Mina zooveel zakgeld niet had, kon ze op 't oogenblik niet veel verteren; toch ging gewoonlijk al wat ze kreeg, aan snoeperij weg.

Maar wat het grootste kwaad van een snoepster is, is, dat hetzelfde spreekwoord op haar toepasselijk is, wat men van een leugenaar zegt. En zoo mag men van een snoepster met recht zeggen: Wijs je mij een snoepster, ik wijs u een dievegge.'

'O, als ik zoo'n koekje wegneem uit het presenteertrommeltje, of zoo'n schepje suiker uit den suikerpot - dat is zoo'n zaak van belang niet,' zegt menig meisje met Mina. 'Die koekjes zijn immers toch maar om op te eten en de suiker is een lekkernij.' - Maar die koekjes en die suiker zijn 't eigendom van een ander en ge neemt die weg, zonder dat die ander er zijn toestemming toe geeft. Wat is dat anders dan diefstal? 'Maar ze zijn van Pa of Moe,' zegt gij. - O, is 't dan geen diefstal, wat ge

van hen wegneemt? Een mooie leer! Zoudt ge er dan geen kwaad in zien om stilletjes eenig geld uit Pa's of Moe's portemonnaie weg te nemen? - Dat zoudt ge zeker niet doen, niet waar? Daarvoor schrikt ge terug.... Welnu, dat geld is eenvoudig in koek en suiker veranderd, want uw ouders hebben er hun geld voor betaald, - en nu neemt ge die koek en die suiker weg. Begrijpt ge dus wel dat ge diefstal bedrijft?

Doch we hebben er nu lang genoeg over gepraat en begeven ons naar onze drie vriendinnetjes, welke we daar op den heuvel lieten zitten.

‘Ziezoo,’ zei Mina, terwijl ze een krans, gevlochten uit allerliefste heibloemen, om haar hoofd deed. ‘Mijn kransje is af.’

‘Wat hier toch allerliefste bloempjes groeien!’ zeide Marianne.

‘Niet waar,’ zeide Martha, die juist de laatste hand aan haar krans legde. ‘Menigeen zou die hier niet zoeken.’

‘Laat me je eens helpen, Marianne,’ zeide Mina. ‘Anders kom je nooit klaar.’

‘Ja, dat vlechten gaat niet,’ zeide Marianne. ‘De stelen breken telkens af.’

‘Dat komt, omdat je te wild bent, Marianne,’ zeide Martha. ‘t Zijn teere bloempjes, die met veel omzichtigheid behandeld moeten worden.’

Eindelijk waren onze drie meisjes gereed en tevens wat uitgerust. Ze namen haar mandjes weer in de hand en stonden op.

‘Welken kant nu uit, Martha?’ vroeg Marianne.

‘t Is, alsof ik hier den weg weet,’ zeide Martha lachende. ‘Laat ons eenvoudig dat smalle zandpaadje afgaan, dat zich door 't kreupelhout slingert en goed onzen oogen den kost geven, of we ook bramen zien.’

‘Voorwaarts dan!’ riep Marianne, en weldra verdwenen de drie vriendinnetjes van den top des heuvels en waren ze door 't kreupelhout verborgen.

't Was inderdaad, alsof Martha een voorspellenden geest gehad had; want werkelijk daar tusschen 't kreupelhout in stond het vol met kruipbraamplanten, en dat niet alleen, maar geen menschelijk oog scheen ze nog gewaar te zijn geworden, ten minste sinds ze rijp waren: want er was nog niet van geplukt.

Spoedig waren de drie mandjes gevuld en nog bleef er genoeg over, ook voor Mina, om haar

lust om te eten te voldoen, totdat de voorraad van rijpe vruchten uitgeput was.

‘Als we hier over een dag of drie, vier terugkomen, dan is er weer een heele voorraad rijp,’ zeide Marianne.

‘Indien anderen niet zoo gelukkig zijn als wij en dezelfde ontdekking doen,’ zeide Mina. ‘Maar hoe zullen we de plaats terugvinden?’

‘Ja, hoe zullen we de plaats terugvinden?’ zeide Marianne. ‘Misschien weet Martha er wel raad op.’

‘t Is waarlijk, of ik overal raad op weet,’ zeide Martha lachend. ‘Laat ons den heuvel weer beklimmen, - misschien kunnen we iets verzinnen, waar we hem later aan herkennen.’

‘Hadden we maar een vlag!’ zeide Mina.

‘Dan lokten we er anderen heen,’ zeide Martha. ‘Neen, 't moet zulk een teeken zijn, dat wij alleen begrijpen, en dat een ander niet opmerkt.’ Onder deze gesprekken beklommen de drie vriendinnen den heuvel, waar ze zich andermaal neerzetten om te rusten.

‘Ik weet al raad,’ zeide Martha, terwijl ze een kluwentje touw uit haar zak haalde. ‘Van dat kleine boompje zullen we al de takjes afsnijden,

behalve 't kruintje. Als we daaraan nu de afgesneden takjes vastbinden, verdorren die, en dan kunnen we onzen seinpaal tot op een verren afstand zien. Heeft er een van jullie ook een mesje bij zich.'

'Wel een schaar,' zeide Marianne. 'Kan die ook dienen?'

'Allerbest,' antwoordde Martha. 'De takjes zijn dun genoeg: ik zal er je schaar niet mee bederven.'

Hierop sneed Martha al de takjes van het boompje weg, bond die afgesneden takjes bij elkander en hing ze aan 't overgebleven bladerkroontje van den dwergeik, want dat was het boompje.

'Ziezoo,' zeide ze, terwijl ze op een kleinen afstand ging staan, om haar werk te bekijken. 'Nu zullen we 't ver genoeg kunnen zien, en 't zal niemand uitlokken als hij daar zoo'n kaal boompje ziet staan, met een bundel verdroogde bladeren er aan. In de verste verte zal hij niet begrijpen, dat dit een sein is!'

'Maar hoe nu den besten weg te vinden om naar huis te komen,' zeide Marianne. 'We hebben aardig gedwaald.'

‘Wel, daar is niets aan,’ zeide Martha. ‘Daar links voor ons ligt de toren van ons dorp. Tusschen deze hoogte en dien toren ligt dus waarschijnlijk de grindweg, dien we een eind gevolgd hebben, eer we 't bosch zijn ingegaan, - en die grindweg moet ons vanzelf aan het dorp brengen.’

‘Maar wie bewijst u, dat die grindweg zoo ver dezen koers houdt?’ zeide Mina. ‘Hij kan wel rechts afgedraaid zijn.’

‘Juist en daar reken ik op,’ antwoordde Martha. ‘We moeten niet linksaf gaan; maar rechtuit en dan wat links houden. Begrijp je?’

‘O, ja, nu begrijp ik het,’ zeide Mina. ‘Komt, laat ons dan maar terstond opstappen, eer het te laat wordt.’

II.

Wat de roode bessen uitrichtten.

Met moed begonnen onze drie bramenzoeksters den terugtocht naar het dorp. Ofschoon ze haar koers bepaald hadden, was het toch niet zoo gemakkelijk dien te houden. Want ze konden toch maar niet door dik en dun heen zich een weg banen en moesten de zoogenaamde paadjes volgen: dat zijn kleine openingen in 't kreupelhout, waar op zijn hoogst één mensch door kan; en dan nog moesten ze nu en dan de takken wegduwen, welke haar den doorgang beletten. Dat nu die paadjes haar telkens weer een heel eind achteruitbrachten, behoef ik u niet te zeggen. Maar ze gingen toch met moed voort, steeds zorgende, zooveel mogelijk links te houden: Martha vooruit, achter haar Marianne, en eindelijk Mina.

In haar ijver om vooruit te komen, hadden Martha en Marianne niet gemerkt, dat Mina

tussenbeiden zwaar zuchtte. Eensklaps echter riep ze: ‘O! ik kan niet meer!’ Verschrikt keek Marianne om, en, door haar stilstaan opmerkzaam geworden, ook Martha. Beiden verschrikten vreeselijk, toen ze haar vriendin zagen. Erg bleek en met lippen als krijt stond ze daar wankelend, zich vasthoudende aan een jong eikeboompje, en op 't punt van neer te vallen.

‘Wat is er?’ riepen Marianne en Martha schier te gelijk.

‘O, ik ben zoo naar!’ stamelde Mina, - ‘ik ben zoo benauwd!’

Terstond waren beide meisjes bij de hand; de een nam haar 't mandje met bramen af, dat ze nog in haar hand hield, de andere hielp haar op den grond te gaan zitten, met haar rug geleund tegen 't boompje, waaraan ze zich vastgehouden had.

‘Dat zal van die ellendige bessen zijn,’ zeide Martha. ‘Had je ze ook maar niet gegeten!’

‘Ja - van de bessen - ik ben - doodsbenauwd,’ zuchtte Mina, wie 't klamme zweet met stralen van 't voorhoofd liep.

‘Wat zullen wij doen?’ vroeg Marianne angstig.

‘Eerst maar haar goed losmaken; dan krijgt ze ten minste lucht,’ zeide Martha.

‘t Is ongelukkig, dat hier alles zoo begroeid is,’ zeide Marianne. ‘Je hebt hier geen plaats om je te bewegen.’

‘Daar is nu niets aan te doen,’ hernam Martha. ‘Ik had ook liever, dat ze het op den weg gekregen had; daar konden we ons ten minste roeren. Maar laten wij ons haasten, om haar goed los te maken.’

Onder de hand raakte Mina haar bewustzijn kwijt. Ze gingen echter voort. Terwijl Marianne haar in zittende houding hield, haakte Martha haar jurk open, strikte de banden van haar rokken los en reeg haar corset uit.

‘Nee, laat haar liever in zittende houding blijven,’ ried Martha, toen Marianne haar wilde nederleggen. ‘Als ze plat op den grond ligt, wordt ze misschien nog benauwder. En hier zoo ver van het dorp! Wat zullen we beginnen, als haar hier iets overkomt?’

‘Ik weet het waarlijk niet,’ antwoordde Marianne. ‘Haar hier vandaan te dragen, zou niet mogelijk zijn!’

‘En al konden we het doen, hoe zouden we door

't kreupelhout komen!'. zeide Martha. 'Waren we nog maar op dien zandweg, welken we overgestoken zijn, dan hadden we misschien nog kans, dat de een of ander daar langs gekomen was, dien we om hulp naar het dorp hadden kunnen sturen. Maar ook daar kunnen we haar niet heenkrijgen. 't Is al werk genoeg, om alleen door dat geboomte te komen.'

'Een treurig einde van zulk een morgen!' zuchtte Marianne. 'We hadden zoo'n pret! Dat Mina ook nooit haar snoeplust kan bedwingen!'

'Ja, dat schijnt ze maar niet te kunnen doen!' zeide Martha. 't Is zoo jammer van haar; 't is anders zoo'n lieve, beste meid.'

'Had ik maar pepermuntjes bij mij!' hernam Marianne. 'Misschien zou haar dat wel goed doen!'

'Liever wou ik, dat er water in de nabijheid was,' zeide Martha. 'Maar waar 't hier te vinden! 't Is een ongeluk, als men zoo geheel en al van alle hulp verstoken is. 't Eenige wat we doen kunnen, is hier maar wat te blijven; misschien wordt het vanzelf wel beter!'

'Als ze maar niet sterft!' zei Marianne. 'Zie eens, 't is of haar lippen blauw worden.'

‘Ze is erg benauwd, ook in haar bezwijming; daar kunt gij staat op maken,’ verzekerde Martha.

‘Zouden wij niet eens probeeren, haar rechthout op den grond te leggen?’ vroeg Marianne. ‘t Zitten schijnt haar te benauwen.’

‘Ik geloof, dat je gelijk hebt,’ antwoordde Martha. ‘Wacht, ik zal je helpen, Laten we eerst een soort van hoofdkussen voor haar maken, opdat ze niet zoo laag met haar hoofd ligt.’

‘Laat mij dat doen,’ zeide Marianne. ‘Want ik ben moede van haar vast te houden, en ze begint nu zóó te trekken, dat ik haar zou laten vallen.’

‘Heel goed,’ antwoordde Martha, terwijl ze den post van haar vriendinnetje overnam. ‘Haal wat droge bladeren bij elkander, spreid daar onze zakdoeken over uit; dat kan haar tot hoofdkussen dienen.’

Nadat Marianne de bewustelooze aan haar vriendin had overgegeven, haalde ze een heele menigte van de bovenste en dus droge bladeren bij elkaar en maakte daarvan een tamelijken hoop. Daarover spreidde zij haar en Marianne's zakdoeken uit, en toen legden zij Mina zoo zacht mogelijk

neer en stonden op; want van dat onophoudelijke geknield liggen waren ze stijf geworden. Met een treurig gelaat bleven ze naar haar vriendin kijken.

Er scheen maar geen verandering in den toestand van Mina te komen; ten minste, indien men 't verandering mocht heeten, was 't zeker eer verergering dan verbetering, 't Was akelig om aan te zien, hoe vreeselijk ze tusschenbeiden dat bleeke, strakke gelaat vertrok; terwijl onophoudelijk 't klamme zweet op het voorhoofd parelde.

En dat aan te zien voor een paar jonge meisjes, die volstrekt geen raad wisten wat ze er aan doen zouden, en al hadden ze ook raad geweten, dien raad toch niet zouden hebben kunnen opvolgen, omdat ze alleen en zonder eenige middelen waren, - 't was een vreeselijke toestand waarlijk allesbehalve benijdenswaardig.

De lieve kinderen waren dan ook ten einde raad en wisten niet wat ze zouden beginnen. Hier te blijven kon niet; want wat zouden ze thuis ongerust worden. En weg te gaan en haar vriendin te laten liggen, kon toch ook niet. Als ze in haar afwezigheid eens stierf, wat zou men

dan op het dorp van haar zeggen? In 't einde zeide Martha:

‘Weet je wat, Marianne. Blijf jij bij Mina; dan zal ik probeeren om den grindweg te bereiken en daar op hulp wachten.’

‘En mij alleen bij de stervende te laten? Want dat ze sterft, geloof ik zeker,’ zeide Marianne. ‘Ik zou je bedanken. Laat mij het dan probeeren.’

‘Je hebt gelijk - dat gaat niet,’ zeide Martha. ‘Ik weet inderdaad geen raad meer.’

En ze ging zitten, welk voorbeeld Marianne volgde.

‘Dat ze ook zoo onverstandig is geweest,’ zeide de laatste.

‘Ja, Marianne, 't helpt ons niets, of we daar al over klagen! We zitten nu eenmaal in 't schuitje en moeten meevaren.’

‘Als we maar in een schuitje zaten en varen konden,’ zeide Marianne. ‘Dan hadden we ten minste kans, om hier vandaan te komen.’

Ondanks haar angst en droefheid, moest Martha toch lachen om Marianne's aanmerking.

‘Je hebt wel gelijk, Marianne,’ zeide ze. ‘Een schuitje zou een heerlijkheid zijn; maar 't zou ons hier, midden in 't geboomte weinig helpen.’

‘O, Martha, wat zal ons nu gebeuren!’ riep Marianne eensklaps uit, terwijl ze opsprong en Martha, die ook opgerezen was, angstig beetpakte. Deze maakte zich echter van haar los, knielde naast Mina neder, en zeide tegen Marianne:

‘Help me liever; dat is beter.’

De oorzaak van Mariannes schrik was deze. Mina scheen bijgekomen te zijn, ten minste zij deed pogingen om overeind te komen; maar haar oogen stonden zoo raar, dat het niet om aan te zien was.

‘Help me haar oplichten, help me haar oplichten!’ riep Martha tegen de half wezenlooze Marianne.

Werktuigelijk zonk deze aan den anderen kant van Mina op de knieën, en hielp haar de machteloze ondersteunen.

Eensklaps, terwijl haar oogen nog steeds even akelig rolden, begon Mina onder de grootste benauwdheden te braken.

‘Dat kan haar behoud zijn,’ fluisterde Martha. ‘Houd haar maar goed vast; dan zal ik haar hoofd ondersteunen.’

’t Was een vreeselijk gezicht; het zweet liep met stralen langs haar wangen, en ’t was alsof ze in

de benauwdheid zou stikken. Eindelijk scheen het te bedaren en zonk ze schier machteloos achterover. Martha en Marianne vlijden haar zoo zacht mogelijk neder.

‘Goddank! Dat is, hoop ik, haar behoud geweest,’ zeide Martha, die zich zooveel zij kon met droge bladeren schoonveegde van het braaksel, dat voor een deel op haar kleeren gekomen was. ‘Zie, er komt weer eenige kleur op het gelaat.’

‘Inderdaad,’ zeide Marianne, ‘je hebt gelijk. Zou je denken, dat ze nu gauw beter is.’

‘Beter,’ hernam Martha. ‘Dat is niet waarschijnlijk. Maar ik denk ten minste, dat ze in staat zal zijn, om, op een van ons leunende, verder te gaan. Ze schijnt nu te slapen; we zullen haar een uur geven. Ik zal bij haar blijven. Zoek jij dan intusschen een weg naar den grindweg.’

‘Neen, doe jij 't liever,’ hervatte Marianne. ‘Als je maar zorgt, dat je ons terug kunt vinden. Nu ben ik niet meer bang, om bij haar te blijven.’

‘Je zegt daar wat heel verstandigs: als je maar zorgt, dat je ons terug kunt vinden,’ verzekerde Martha. ‘Als ik een mes bij me had, dan zou ik, evenals de wilden in Noord-Amerika, de

boompjes vlammen. Maar hoe nu het pad weer te vinden?’

Marianne voelde in haar zak, of ze niet het een of ander vond.

‘O, dat is wel een geluk bij een ongeluk!’ riep zij uit. ‘Kijk eens, wat ik daar vind!’

Dit zeggende haalde ze een klein kluwentje roode wol uit haar zak.

‘Ik heb gisterenavond kousen gemaasd, en had vergeten, dit kleine kluwentje te bergen. Daar ik geen lust had, om den boel weer voor den dag te halen, stak ik het zoolang in mijn zak, en heb 't heelemaal vergeten. Als je nu om de vijf of zes boompjes zulk een rood draadje vindt, dan kun je altijd je weg terstond terugvinden.’

‘Een uitstekend middel!’ riep Martha uit, terwijl ze de roode wol aannam. ‘Hier veel beter dan de steentjes van Klein Duimpje: want die zouden zeker in 't zand zakken en onzichtbaar zijn. Nu ga ik terstond op weg. Kijk, Mina's kleur komt hoe langer hoe meer terug.’

‘Ze schijnt vrij rustig te slapen,’ zeide Marianne. ‘Nu, tot straks! Goed succes! Wacht, neem mijn schaar mee. Dat is gemakkelijker dan de wol af te trekken.’

Martha maakte zich nu gereed, om heen te gaan.

Doch thans was er een andere zwarigheid. Welken koers waren ze afgekomen, en welken moest ze nu nemen? In haar ontsteltenis over 't ongeval met Mina hadden ze er niet op gelet, welken weg ze teruggekomen waren. En toch was 't van belang, niet verkeerd te gaan; want dan kon ze wel eens hoe langer hoe meer afdwalen.

‘Waar wacht je op Martha?’ vroeg Marianne.

‘Wel, ik weet wezenlijk niet welken koers ik gaan moet. Ik ben de richting geheel en al kwijt.’

‘Laat mij eens zien, of ik je ook op den rechten weg kan brengen,’ zeide Marianne opstaande en rondziende. ‘Want.... Ik weet het al,’ hernam zij, terwijl ze op een boompje afgang. ‘Uit louter balddadigheid, om wat te doen te hebben, knakte ik een takje van het beukenboompje af en toen Mina mij zoo deed schrikken, liet ik het hangen, om haar ter hulp te komen. Welnu, 't is wel niet gezegd, dat wij juist rechthout zijn gegaan; maar me dunkt, het geeft al tamelijk de richting aan.’

‘Ten minste de zekerheid, dat we niet als de

honden denzelfden weg teruggaan, dien we gekomen zijn,' zeide Martha. 'Nu, tot straks!'

Marianne bleef nu vrij wat geruster bij Mina, dan een kwartier geleden 't geval zou zijn geweest, 't Scheen inderdaad, dat ze den 'boel kwijtgeraakt was'; want ze sliep nu gerust en hare gewone kleur kwam terug.

'Wel, hoe gaat het?' vroeg Martha, toen ze een half uur daarna terugkwam.

'O, ze is weer geheel beter, geloof ik,' zeide Marianne. 'Je bent vrij gauw terug. Heb je den grindweg gevonden?'

'Meer dan dat,' antwoordde Martha. 'Juist was ik op den weg, toen Jan Kooimans aan kwam sukkelen, die naar het dorp ging. Terstond heb ik hem aangesproken en verzocht, bij Mina's moeder aan te gaan, haar mee te deelen, wat er gebeurd is en een vigilante te sturen om haar te halen; want daarvan kun je zeker zijn, dat ze 't onmogelijk op haar beenen thuis brengt. We zullen moeite genoeg hebben, haar tot aan den weg te brengen.'

'O, als dat niet kan, dan wacht een van ons maar op de vigilante, en dan kan de koetsier haar naar 't rijtuig dragen.'

‘Neen, dat is onmogelijk,’ zeide Martha. ‘Daartoe staan de boomen veel te dicht op elkander en zijn ze te laag. We hebben echter nog den tijd; laat Mina nog een half uurtje slapen en dan maken we haar wakker.’

’t Was wel een vervelend half uurtje, dat Marianne en Martha nu doorbrachten; maar ’t was toch betrekkelijk gauw om, daar ze nog al wat te praten hadden.

III.

Hoe Mina thuis kwam en wat de dokter zei.

Toen 't half uur om was, maakten ze Mina wakker. Dat was echter niet zoo gemakkelijk, als ze wel gedacht hadden; eerst kregen ze in 't geheel geen antwoord, toen flauw en sliep ze terstond weer in; eindelijk goed, maar 't volgende oogenblik was ze weer in slaap.

‘Sta op, Mina! Sta toch op!’ riep Martha ongeduldig. ‘Straks komt je moeder met een vigilante aan den grindweg, en daar moeten we haar wachten!’

‘Ja ik sta al op!’ zeide Mina, maar op 't zelfde oogenblik sliep ze weer.

‘Nu nog fraaier!’ zeide Marianne. ‘Nu houdt ze 't bosch voor haar bed!’

‘Ja, als we haar in 't geheel niet wakker kunnen krijgen, dan moeten we haar stil laten slapen, en dan ga ik in vredes naam maar naar

den grindweg. Ik denk toch wel dat haar moeder mee zal komen, en dan moet die haar maar met den koetsier naar de vigilante dragen. Er zit niets anders op. Doch te lang durf ik dan ook niet hier blijven; anders rijdt Krelis voorbij.'

'Die bessen veroorzaken ons wat een moeite!' zei Marianne.

'Dat mag je wel zeggen,' antwoordde Martha. 'Ik wou wel om een mooi dingetje, dat ze ze nooit gevonden had.'

'Of ten minste, dat wij er bij waren geweest,' zei Marianne. 'Dan zou ze er zeker niet van gegeten hebben.'

'En ze at ze nog eens nadat ik haar reeds gewaarschuwd had,' zeide Martha.

'Ik wou liever, dat er hier zulke bessen niet stonden. Maar we hebben geen tijd om lang te babbelen. We moesten toch nog eens zien, dat we haar wakker maakten.'

'We zullen haar in een zittende houding plaatsen,' ried Marianne aan.

'Dat is misschien nog 't verstandigst,' zeide Martha.

Zoo gezegd, zoo gedaan. Ze richtten Mina in een zittende houding, en zoo gelukte het haar, haar

wakker te maken, ten minste als men den dommelingen toestand, waarin ze zich bevond, wakker zijn mag heeten. Hoe 't zij, ze kregen haar overeind; maar er was geen mogelijkheid, om haar corset aan te krijgen. 't Was al veel, dat ze, toen ze nog zat, haar roksbanden vastgestrikt hadden en nu haar jurk zoo goed mogelijk vasthaakten. Ze geleek net een dronken mensch.

‘We krijgen haar op die wijs nooit door 't boschje,’ verzekerde Marianne.

‘Weet je, wat we doen moesten,’ zeide Martha. ‘We moesten haar kakkestoelmeien, haar op onze in elkaar gestrengelde handen nemen en dan zoo dwars door 't boschje gaan.’

‘En dan onze mandjes?’ vroeg Marianne, met een treurig gelaat naar de mandjes ziende. ‘Onze veroverde buit!’

‘Wel, als we maar eerst met haar op den grindweg zijn, dan loop ik even terug, en komt dan de vigilante in dien tijd, welnu dan wacht ze. We deden toch ook best, onze hoeden hier te laten; anders hebben we in de ongemakkelijke positie, waarin we ons voortbewegen, nog kans dat ze aan 't een of ander takje van de boompjes blijven hangen.’

‘Maar ons haar dan, dat is nog erger,’ zeide Marianne.

‘Als we geen hoeden op hebben, kunnen we beter bukken,’ zeide Martha. ‘En ik heb de laagste takjes zooveel mogelijk weggeknipt, omdat ik wel vreesde, dat we een moeilijken terugtocht zouden hebben.’

’t Was, zooals ge wel begrijpt, geen heel smakelijk werk om een meisje, dat zich zoo bespogen had, op te nemen. Ze sloegen echter haar jurk zooveel mogelijk om, ten einde dat te bedekken, en namen haar toen op. Eerst moesten ze er om lachen, dat ze in zulk een optocht gingen, maar later werden ze moede en moesten haar vracht neerzetten, om eens van handen te verwisselen. Gelukkig was ’t eind, dat ze tot aan den grindweg af te leggen hadden, niet groot en toch moesten ze dikwijls genoeg rusten.

Toen ze aan den grindweg kwamen, was er nog geen schijn van een vigilante. Geen wonder: Jan Kooimans was een harddraver van ‘luien Kees’, en daarenboven waren ze een heel eind van het dorp verwijderd.

Zoodra ze dus Mina aan den kant van den

weg op een hoogte neergezet hadden, snelde Martha het boschje weder door, om de hoeden en de mandjes te halen. Ze was nog geen tien minuten terug, of daar kwam de vigilante aan. Mina's moeder was er in en de meisjes moesten haar in weinige woorden vertellen, wat er gebeurd was.

‘Alweer die ellendige snoeplust!’ riep Mina's moeder uit. ‘Wanneer toch zal dat dwaze kind leeren dien hartstocht te beteugelen!’

‘We kwamen er te laat bij,’ zeide Marianne. ‘Ze had er al van gegeten.’

‘Alsof het zou geholpen hebben, al waart ge er ook bij geweest,’ zeide de moeder. ‘Maar komt, laat ons in de vigilante gaan. U, lieve Martha en Marianne, dank ik intusschen voor de zorg, welke ge voor haar gehad hebt. Wacht! ik zal haar met Krelis in 't rijtuig tillen; daarna komt gij bij ons zitten.’

Onderweg bleef Mina steeds zoo dommelig, terwijl haar moeder bij haar beide vriendinnetjes nauwkeurig naar alle omstandigheden informeerde, ten einde daarvan aan den dokter, dien ze terstond zou laten ontbieden, behoorlijk verslag te kunnen doen.

Nauwelijks was ze dan ook thuis en had ze, met behulp van Matje, haar dienstmeisje, Mina te bed gebracht, of ze zond om den dokter, die spoedig kwam, en wien ze 't geen er gebeurd was, in al zijn kleuren mededeelde, zooals ze 't van Martha en Marianne gehoord had.

‘Laat me die jurk eens zien, waarop Mina gespogen heeft,’ zeide hij.

Daar waren nog stukken van de roode bessen over.

‘Ik heb genoeg gezien,’ zeide hij, ‘Een geluk, dat Mina later zooveel bramen gegeten heeft; die hebben als tegengif gewerkt, en waarschijnlijk die benauwde braking veroorzaakt, welke haar behoud geweest is. De bessen, waarvan Mina gegeten heeft, zijn zwaar vergif.’

‘Er is toch nu geen gevaar meer bij?’ vroeg de moeder.

‘Niets anders, dan dat ze er een paar dagen ziek van zal zijn,’ antwoordde de dokter. ‘Dat is echter niet kwaad en zal haar, hoop ik, terughouden om ooit weer iets te eten, wat ze niet kent. Maar die Martha en Marianne zijn een paar ferme meisjes. Ze hebben zich in dit geval uitstekend gedragen. En dat voor kinderen van haar leeftijd!’

MINA DE SNOEPSTER. II.

‘Dat hebben ze, dokter,’ zeide Mina's moeder. ‘Andere meisjes van haar jaren zouden 't zeker op een loopen gezet hebben; vooral, toen ze niets anders dachten, dan dat Mina stierf.’

‘En wat zou er dan van haar geworden zijn!’ zeide de dokter. ‘Niemand was er geweest, om haar op te richten; - ze zou allerwaarschijnlijkst gestikt zijn. Ik zal u dadelijk iets zenden, mevrouw, dat ze om 't half uur moet innemen, slapende of niet. Van avond kom ik stellig terug.’

Ge ziet wel, dat 't geen kleinigheid was met Mina. En toen 't geval op het dorp bekend werd, prees ieder Marianne en Martha, die zoo verstandig gehandeld hadden.

Nog eer de dokter er 's avonds geweest was, bevonden zich de beide trouwe vriendinnen alweder, aan 't huis van Mina's moeder, om te vernemen, hoe 't met Mina was.

‘Komt binnen, komt binnen!’ zei Mina's moeder. ‘Ik moet u nog wel eens hartelijk bedanken voor de zorgen, welke ge voor Mina gehad hebt. De dokter zegt, dat ze, als ge haar verlaten hadt, waarschijnlijk zou gestikt zijn; want het was juist noodig, om haar overeind te houden.’

‘Ach! ze was ook zoo benauwd, mevrouw,’ zeide Martha. ‘Haar lippen zagen blauw!’

‘En ze rolde zoo akelig met haar oogen, dat iemand er bang van werd,’ zeide Marianne.

‘Dat was van de benauwdheid,’ zeide Mina's moeder. ‘De dokter zegt, dat die verschrikkelijk moet geweest zijn.’

‘Mogen we haar nu eens zien?’ vroeg Martha.

‘Met genoegen, kindlief,’ antwoordde Mina's moeder. ‘Maar je hebt er niets aan; want ze slaapt onophoudelijk.’

‘Ja, dan zouden we er toch niets aan hebben,’ zeide Martha. ‘Nu, mevrouw, we zullen u niet langer van de zieke afhouden! Van harte het beste met haar!’

‘Insgelijks, mevrouw,’ zeide Marianne.

‘Dank je wel, lieve kinderen,’ zeide Mina's moeder, en de beide vriendinnetjes vertrokken.

's Avonds kwam de dokter weder en vond Mina in denzelfden toestand.

‘Maar trouw het drankje blijven doorgeven, ook van nacht,’ zeide hij. ‘Ze moet er nog al aardig van gegeten hebben, dat de nawerking zoo sterk is. Ik zal u straks nog een fleschje van 'tzelfde zenden. Ge blijft toch zeker bij haar waken?’

‘Stellig, dokter,’ antwoordde Mina's moeder. ‘En ik kan er nu zeker op aan, dat er geen gevaar is?’

‘Voor sterven niet,’ zei de dokter. ‘Maar 't kan wel eens in een zware ziekte uitloopen, en dat kan ik te voren niet bepalen.’

De nacht ging rustig voorbij, en 't scheen toch, dat Mina tegen den morgen wat minder slaperig werd. Dit scheen den dokter te bevallen.

‘Ik vind haar beter dan gisteren,’ zeide hij. ‘Toch geloof ik niet, dat het vergif nog geheel uitgewerkt heeft. Maar trouw met het drankje voortgaan, mevrouw. En nu moet gij naar bed en een ander op Mina passen.’

‘Ja dokter! Dat is heel moeielijk: Matje heeft haar werk, en....’

‘Welnu, dan zal ik u een paar ziekenverpleegstertjes sturen, wier ouders zeker wel niet zullen weigeren, dat haar dochtertjes voor een dag de school verzuimen.’

‘Martha en Marianne?’ zeide Mina's moeder. ‘O, dat zou heerlijk zijn!’

‘Niet waar, en zeker heel prettig voor Mina, als ze eens recht wakker wordt. Nu, ik zal 't gaan vragen.’

Inderdaad kwamen ongeveer een half uur later Martha en Marianne gearmd aan, en werden door Mina's moeder met hartelijkheid ontvangen.

‘We komen wat bij Mina oppassen, mevrouw,’ zeide Martha. ‘De dokter heeft het aan Pa en Moe gevraagd, en die hebben ons verlof gegeven om voor heden de school te verzuimen.’

‘Dat ik heel lief van hen vind,’ zei Mina's moeder. ‘En je wilt dus wel een uurtje of wat bij haar oppassen, en haar het drankje ingeven?’

‘Met alle genoegen, mevrouw,’ antwoordde Martha. ‘Hoe gaat het met Mina?’

‘Wat beter, zegt de dokter. Maar 't zal nog wel eenigen tijd duren eer ze geheel hersteld is. En als ze dan zoo ver is, dat ze weer naar school mag, dan moet jellu stellig een dagje bij haar komen.’

‘Nu, met heel veel plezier, mevrouw,’ zeide Marianne.

‘Je hebt nu niets te doen dan haar precies om 't half uur in te geven,’ zeide Mina's moeder. ‘En als ze wakker wordt, dan kun je gerust met haar praten, zooveel je wilt. Mocht ze soms honger hebben, dan mag je haar niets anders geven dan droge beschuit met een glas versche

melk. De beschuit staat op de kamer; de melk zal Matje je wel geven. En nu ga ik slapen; want ik ben den heelen nacht opgebleven en zal waarschijnlijk van nacht ook wel niet naar bed gaan.'

'We zullen goed oppassen, mevrouw,' zeide Marianne. 'Gaat u maar gerust slapen.'

IV.

Waardoor Mina van haar snoepzucht genezen werd.

Mina werd tamelijk gauw beter, en ze had een harde les gehad, die dan ook haar uitwerking deed; dat is Mina zou zich voortaan wel onthouden, om 't een of ander te eten, wat ze niet kende. Maar 't andere gedeelte van haar snoepzucht was er nog niet mee verbeterd, en daarvoor had ze een even geducht lesje nodig. Als ze 't kon waarnemen, dat moeder uit was en ze den suikerpot beetkreeg, dan gingen er eenige schepjes naar binnen, en als moeder visite had, en ze liet de menschen uit, dan gingen gauw de trommeltjes open en werden er wat koekjes uitgenomen en vlug in haar zak gestopt, om die straks op te eten. 't Was wel niet prettig; maar haar moeder was genoodzaakt, alle kasten te sluiten en den sleutel in haar zak te steken, evenals men voor dieven doet. Ze zei er maar tegen niemand een enkel woord van; want ze kon de

schande van haar dochttertje toch niet openbaar maken.

Op zekeren dag, 't was een maand of drie na het geval in 't boschje, kwam Mina van school thuis en vond, dat haar moeder er erg rood uitzag.

‘Scheelt moeder wat?’ vroeg ze aan Matje.

‘Hoe dat, Mina?’ zei Matje.

‘Wel, dat ze er zoo rood uitziet.’

‘Geen wonder! De goede vrouw is den heelen dag aan 't gelei koken geweest,’ zeide Matje. ‘Kijk maar eens, wat een potten daar op het aanrecht staan om koel te worden, eer ze in den provisiekelder gaan.’

‘Eu wat is dat?’ vroeg Mina, terwijl ze naar een grooten pot wees.

‘Dat is honig,’ antwoordde Matje. ‘Die moet van 't jaar al heel goed uitgevallen zijn! Nu, 't is een prettig vooruitzicht voor dezen winter. Honig en gelei in huis, dan is er nog wat lekkers te bakken.’

Mina's oogen schitterden van genoegen, en haar hart popelde, om eens aan die gelei en dien honing te gast te gaan. Maar Matje bleef bij den middagpot in de keuken en ze kon er dus geen gebruik van maken.

Toen ze kort daarna aan tafel zat, en Matje 't eten opbracht, zei haar moeder:

‘Wel, hoe gaat het met de gelei, Mat?’

‘O, ze begint al mooi te stollen, mevrouw,’ antwoordde Matje.

‘Hier is de sleutel van den provisiekelder. Zoodra ze genoeg gestold is, zet je ze er in en den pot met honig ook. Laat er den sleutel zoolang maar insteken, hoor? Ik moet er toch nog eens zelf naar zien.’

Mina deed alsof ze heel druk zat te eten en niets van dat alles opmerkte; maar ze knoopte in haar oor, wat haar moeder zeide en maakte een aardig plannetje.

Na den eten deed haar moeder, die altijd 's morgens als naar gewoonte heel vroeg op was, haar middagdutje en ging Mina boven op haar kamertje haar werk voor de school maken en haar lessen leeren. Maar 't wou vandaag niet bijzonder vlotten; want het was, alsof er niets dan potten met gelei en met honig in haar boek stonden.

Ze was dus wel iets later klaar dan anders. Toen ging ze naar beneden in den tuin; maar ook daar vervolgden haar de potten met gelei

en honig. Ze kon die verleidelijke dingen maar niet uit haar hoofd zetten. Eindelijk ging ze naar de keuken en vond daar - geen Matje, maar ook geen potten meer.

‘Aha! ze zijn al weggezet!’ zeide ze bij zich zelf. ‘Nu even mijn kans waargenomen. Matje is niet in de keuken! Net ferm!’

Dit zeggende, ging ze de deur door, die naar den provisiekelder geleidde en die juist openstond. Wanneer men die deur doorging, kwam men in een gang die onder 't huis doorliep en waaruit men in 't voorhuis weer met een trap opging. In die gang waren drie hokken, die met tralievenstertjes in den tuin uitzagen, en in de gang met latwerk gesloten waren. Zoo had men van de keuken komende, eerst den provisiekelder, waar 's winters al 't ingemaakte goed bewaard werd, ook de boter stond er en 't gezouten vleesch - kortom, alles wat men voor den winter in een dorpsgezin opdoet. Naast dien kelder was een groot turfhok, opgestapeld vol met turf. Dat was heel gemakkelijk; want die turf werd door 't dan geopend tralievenster naar binnen geworpen en in dat hok opgestapeld. Ze behoefde dus 't huis niet door en bevond zich dicht bij de

keuken. Dan volgde er een ander hok, dat Matje gebruikte om 't een en ander gereedschap, hetwelk ze niet alle dagen noodig had, te bergen, en dan de steenen trap naar 't voorhuis, waarvan de deur meestal gesloten was. Daar Matje vandaag de gang gedaan had, stonden beide deuren, die in 't voorhuis en die in de keuken, tegen elkander open voor 't fiksche drogen.

De gelegenheid om nu haar slag te slaan, was te verleidelijk. Immers ze kon de keukentrap afgaan, dan even in den provisiekelder zich te goed te doen, daarna de gang door de voortrap op, ongemerkt verdwijnen. 't Was waarlijk, alsof de gelegenheid voor haar geknipt was.

Ze ging behoedzaam de trap af. Ofschoon 't buiten nog klaar daglicht was, werd het in de gang en in den kelder toch eenigszins donker. Ze wandelde voort tot aan den provisiekelder en weldra stond ze voor 't hek. Wel een weinig bevend, want haar hart was allesbehalve gerust, omdat haar geweten niet deugde, - draaide ze den sleutel om en deed het hek open. 't Knarsen van de roestige hengsels deed haar schrikken. Maar ze vatte moed, trad zoo ombeschroomd mogelijk binnen en haalde toen 't hek achter zich toe.

‘Zie zoo! Nu gauw mijn slag geslagen, en dan voort!’ zeide ze; want ons meisje vond de duisternis, die er heerschte, allesbehalve aangenaam. Een kwaad geweten en duisternis komen altijd slecht bij elkander. Wie kwaad doet, zoekt wel de duisternis, opdat anderen hem niet zien zullen, en toch vreest hij haar. Zoo ging 't met Mina ook: ze was blij, dat het halfdonker was, en toch vond ze dat halfdonker wel wat benauwend. Maar haar oplettendheid werd spoedig door iets anders afgeleid.

Matje was in de keuken teruggekomen en kort daarop hoorde ze de stem harer moeder.

‘Matje,’ zei deze. ‘Ik ga eens naar mijn zuster om te kijken hoe 't met haar jongste kindje gaat. Tevens zal ik bij Elshout aanloopen en hem zeggen, dat hij de zuring nog vanavond brengt; dan kun je terstond aan 't afhalen beginnen. Wat gedaan is, is gedaan. Ik denk wel, dat ik niet laat zal thuis komen. Mocht dit echter 't geval zijn, geef dan Mina maar een boterham met haar glas melk. Waar is ze?’

‘Ze is zeker nog in den tuin,’ antwoordde Matje. ‘Ik heb er haar daar straks in zien gaan.’

‘Nu, laat er haar maar blijven. Tot straks, Matje!’

Met deze woorden ging Mina's moeder de trap af, om de benedengang door te gaan, en Matje ging met haar mee, om haar uit te laten.

‘Gelukkig, dat het hier al zoo duister is,’ zeide Mina in zich zelf; ‘anders zou moeder mij zeker zien. Maar ik moet er toch voor zorgen, dat ik mij verborgen houd.’

Ze drong zich nu zoo dicht aan den donkeren muur als ze kon en bewoog zich niet, toen haar moeder voorbijging. Deze draaide in 't voorbijgaan den sleutel om, nam dien uit het slot en stak hem in haar zak. Mina had alleen 't omdraaien van den sleutel gehoord, - niet het uithalen van den sleutel.

‘t Is niets,’ zeide zij bij zich zelf. ‘Straks komt Matje terug, en dan vraag ik haar, of ze 't hek voor mij open wil doen.’

Duidelijk hoorde Mina, toen haar moeder en Matje aan 't voorhuis gekomen waren, dat ze de deur, die gemeenschap met het voorhuis gaf, sloten.

‘Waarom doen ze dat nu?’ zeide ze bij zich zelf. ‘Nu komt Mat niet de benedengang door, als ze moeder uitgelaten heeft.’

Wat duurde het Mina lang, eer Matje terug-

kwam! Wat had ze toch met haar moeder te verhandelen? Mina begreep het niet; wel vond ze, dat het in den provisiekelder hoe langer hoe akeliger werd, want ze was bang in het donker. En was ze dat in gewone tijden, hoe veel angstiger nu, daar haar geweten niet zuiver was - en dan in een kelder onder den grond! O, was ze maar zoo dwaas niet geweest! 't Mooiste van alles was, dat ze noch van de gelei noch van den honig geproefd had; want juist toen ze wou beginnen te snoepen, was haar moeder in de keuken gekomen.

‘Zou Mat dan nooit terugkomen!’ zeide ze angstig. ‘Waar blijft ze dan toch!’

Maar Matje was aan 't praten met den melkboer, die juist aankwam, toen ze haar mevrouw had uitgelaten, en dat praatje duurde ditmaal vrij lang. Daarop was ze naar de keuken gewandeld, om de melkkan te halen en door de bovengang gegaan. Toen ze in de keuken was, riep Mina haar; maar de kast, waarin de melkkan stond, was te ver van de gangdeur af, dan dat Matje haar stem had kunnen vernemen. Eindelijk daar kwam Matje in de keuken terug en juist wilde Mina haar stem verheffen, om haar te roepen,

toen ze haar eensklaps de deur hoorde toedoen, die op de benedengang uitkwam.

Mina had het wel willen uitgillen van angst. Nu had ze kans hier den geheelen nacht te moeten blijven zitten! Ze begreep niet, dat haar moeder, wanneer ze haar niet zag, toch wel naar haar zou zoeken, en niet zou rusten vóór ze haar vond. Maar al had ze daarom ook gedacht, - hoe lang zou dat duren! O, hoe verwenschte ze nu haar snoepzucht!

Meer dan een half uur bracht ze in vreeselijken angst door. 't Was nu geheel en al donker geworden en - zooals ik reeds zeide - ze was bang in het donker. Ze had al eens aan 't hek van den provisiekelder geschud, in de hoop, dat misschien 't slot niet goed omgedraaid was, maar ze had evengoed de balken boven haar hoofd kunnen bewegen.

'O, als er nu maar geen ratten komen!' zeide ze. 'Die zijn dikwijls in provisiekelders!' en dat was een nieuwe angst voor haar. Wat ze zich al niet in haar hoofd haalde!

Doch wat was dat? daar ging de deur van de keuken open en een lichtstraal schemerde in de gang.

‘Matje! Matje! lieve Matje!’ gilde zij, en de zoozeer verschrikte meid kwam van de trap af met een brandende kaars op een blaker in de eene en een mand in de andere hand.

‘Wat is er?’ riep ze. ‘Ben je hier, Mina?’

‘Ja, ik zit in de provisiekelder opgesloten!’ riep Mina.

‘In den provisiekelder? Wat deed je daarin?’ vroeg Matje, die van haar schrik bekomen, nu bij Mina's gevangenis genaderd was.

‘Ach! ik wou zoo graag eens van den honig proeven! Ik had er zoo'n trek in,’ zeide Mina beschaamd. ‘Laat me er toch dadelijk uit!’

‘Gelukkig, dat je moeder 't niet bemerkt heeft, dat je weer snoepen wou,’ zeide Matje. ‘Maar nu nog mooier! Daar heeft je moeder den sleutel in haar zak gestoken! Hoe graag ik 't ook wil, - ik kan je er niet uitlaten.’

‘Och, Matje! probeer eens de andere sleutels!’ smeekte Mina.

Matje probeerde den sleutel van het turfhok en dien van 't zoogenaamde waschhok, maar ze pasten geen van beide.

‘Daar zit niet anders op dan te blijven,’ zeide ze, ‘totdat je moeder thuis komt. Hoe kon je

ook zoo dom wezen, om niet te roepen, toen ze de deur sloot!’

‘Ik durfde niet,’ antwoordde Mina. ‘Ik was bang, dat moeder zoo zou knorren.’

‘Ze zal 't nu niet minder doen,’ zei Matje.

‘Als wij eens met ons beide probeerden, om 't hek open te trekken,’ zei Mina.

‘Ik zou je hartelijk bedanken, om den boel af te breken,’ antwoordde Matje, ‘Je moe zou 't allesbehalve vriendelijk opnemen.’

‘Maar ik kan hier toch zoo niet blijven,’ zeide Mina. ‘Ik ben zoo bang in het donker, Matje!’

‘Je zult het toch moeten; daar helpt niets aan,’ antwoordde Matje.

‘Och, Mat! kom dan wat hier zitten, om me gezelschap te houden.’

‘Ja, dat wil ik wel doen,’ zeide Matje, ‘Maar eerst moet ik turf krijgen. 't Is waarlijk een geluk voor je, dat ik dit van middag met de drukte van 't gelei koken vergeten heb, en dat er vanmiddag zooveel turf gebruikt is; want anders was ik hier niet gekomen. Je moeder heeft niet graag dat ik bij avond turf krijg. Maar ik had er geen enkele meer in den bak en kon toch 't vuur niet laten uitgaan.’

Matje ging nu naar het turfhok, zette den blaker neer, vulde haar mand met turf en bracht die in de keuken. Om Mina genoeg te doen, liet ze den blaker vlak vóór haar gevangenis staan. Na 't een en ander in de keuken opgeredderd te hebben, kwam ze met een stoel de trap af en zette dien voor den provisiekelder neder.

‘Wacht! Nu zal ik de deur van het voorhuis opendoen anders kan ik de schel niet hooren,’ zeide ze en nam den blaker op.

‘Moet je het licht meenemen?’ vroeg Mina angstig.

‘Wel ja, anders kan ik niet zien,’ zeide Matje. ‘Maar ik ben gauw terug.’

Juist toen Matje de deur, die in het voorhuis uitkwam, opengedaan had, werd er gescheld.

‘Gelukkig, daar zal moeder zijn!’ zeide Mina. ‘Dan word ik uit mijn gevangenis verlost!’

Maar 't was haar moeder niet, 't was Elshout met vier manden zuring.

‘Zet ze maar hier in de benedengang,’ zeide Matje. ‘Dan is ze uit den weg.’

De groenboer deed wat ze hem vroeg, en Matje liet hem uit, na eerst een praatje met hem gehouden te hebben, en die tijd duurde

Mina weer zoo verschrikkelijk lang, alsof er geen einde aan kwam. Eindelijk hoorde ze de deur sluiten, en kwam Matje de trap af. In de gang gekomen, sleepte ze een der manden tot vóór den provisiekelder, ging een andere mand uit de keuken halen, bracht een stoof mee, om haar voeten op te zetten, en begon met ijver de zuring af te halen.

‘O, kon ik je maar wat helpen!’ zuchtte Mina. ‘Waartoe slaan ze ook die latten zoo dicht naast elkander.’

‘Voor tweebeenige snoepsters zouden ze best verder van elkander kunnen verwijderd zijn,’ zeide Matje glimlachend. ‘Maar poesje zou er dan ook door kunnen, en die is nog gevaarlijker in den provisiekelder dan jij.’

‘t Was zeker niet zeer vleiend voor Mina, om met de kat op één lijn te worden gesteld, en ze voelde dat ook wel; maar ze durfde er toch niets tegen zeggen; want was ze op het oogenblik wel een haar beter dan de kat? Neen, ze was veel erger. Een kat toch is van nature een snoepster: ‘t is een redeloos dier, dat zijn instinct volgt; maar een meisje is een redelijk, met verstand begaafd wezen, hetwelk zeer goed weet, dat snoe-

pen diefstal, en dus groot kwaad is. Daarbij bestal de kat slechts haar meesteres, - en Mina haar eigen moeder.

‘Waarom haal je al die bladeren van de stelen, Matje?’ vroeg Mina. ‘Die zijn toch zeker ook zuur?’

‘Dat zijn ze; maar die stelen zouden maken, dat men de zuring niet zou kunnen eten; want ze zouden niets dan draden achterlaten en die zouden iemand in de keel blijven zitten en misselijk maken.’

‘En wat doe je nu met die blâren?’ vroeg Mina.

‘Wel die smelten we, zooals we het noemen; dat wil zeggen, we koken ze op. Daarna doen we ze in flesschen, welke we met blazen dichtsluiten, en dan blijft de zuring zoo goed, alsof we ze versch plukken. In den winter, wanneer er geen zuring te krijgen is, is dat een groot gemak, vooral wanneer men, zooals je moeder, ook postelein en andijvie inmaakt.’

Met zulke en dergelijke praatjes verkortte Mina den tijd; maar ze werd erg moe van 't staan, want er was in 't geheel geen gelegenheid om te gaan zitten.

‘Wat blijft moeder lang weg!’ zeide Mina wat later.

‘Ik denk, dat je moeder haar tijd verpraat,’ antwoordde Matje. ‘Wil ik even naar haar toeloopen, en haar den sleutel van den provisiekelder vragen?’

‘En mij alleen in huis laten, hier in dit hok alleen?’ zeide Mina angstig. ‘O, neen, Matje! Doe dat als je belieft niet!’

‘Zooals je wilt,’ zeide Matje. ‘Maar als je moeder nu eens erg laat thuis komt en bij je tante een boterham blijft eten?’

‘O, Matje! dat zou verschrikkelijk zijn!’ riep Mina uit. ‘Maar dan zal ze toch wel een boodschap sturen, en dan kun je aan de meid van tante vragen, om even den sleutel te brengen.’

‘t Is nog zoo zeker niet, dat ze een boodschap stuurt,’ zeide Matje. ‘Vóór ze uitging, heeft ze alles bepaald, en 't kon dus best zijn, dat ze wegbleef, zonder iets te laten zeggen, denkende, dat ik wel begrijpen zou, dat ze bij je tante een boterham blijft eten.’

‘O, ik kan het hier niet langer uithouden!’ zei Mina. ‘Ik kan toch niet op de koude steenen slapen. Ik ben nu al zoo moe, en ik kan nergens gaan zitten.’

‘En je zult wel honger krijgen ook,’ zeide Matje.

‘Ja, dat begint ook al,’ hernam Mina.

‘Een boterham kan ik je wel door de latten heen geven,’ zei Matje. ‘Maar je glas melk, dat gaat slecht. Wacht, ik weet er al raad op. Ik zal de melk in den trekpot doen; dan kan ik je die door de tralies heen laten drinken.’

‘Och! laten we nog maar een beetje wachten,’ zeide Mina. ‘Misschien komt moeder wel gauw thuis.’

Maar moeder kwam niet thuis, en Mina kreeg slaap. 't Was dan ook een pijniging, om daar zoo te moeten staan. Wat ze een berouw over haar dwaasheid had! Anders had ze nu al haar boterhammen gegeten en lag ze lekkertjes in haar warm bedje! Die snoepzucht was toch maar een heel verkeerde gewoonte en gevaarlijk op den koop toe. Eens had ze het zoo erg benauwd gehad, - en nu zat ze daar achter de tralies als een gevangene. Niet eens had ze er nog eenig genot van gehad. Met al 't onaangename....

‘Ik zal nooit meer snoepen!’ zei ze bij zich zelf. ‘Ik heb er mijn bekomst van! - Ja, Matje,’ vervolgde ze hardop, ‘ik wou toch graag mijn boterham hebben, want ik heb een ergen

honger. En daar 't niet anders kan, doe mijn melk dan maar in een trekpote; dan kan ik die zoo drinken. O! o! dat ik zoo dwaas ben geweest!’

Matje antwoordde geen enkel woord, maar ging naar boven en kwam met een boterham en een trekpote met melk terug. Ze sneed de boterham en gaf Mina telkens een reepje.

Van tijd tot tijd stak ze de tuit van den trekpote door de traliën, en dan dronk Mina. Als ze niet te verdrietig was geweest, zou ze er toch plezier in gehad hebben; want ze leek wel een vogel in een kooi, die gevoerd werd.

't Maal was afgeloopen, maar moeder kwam nog maar niet terug; ze bleef geducht lang weg.

Eenigen tijd daarna zeide Mina:

‘Matje! Ik heb zoo'n slaap, dat ik me haast niet langer staande kan houden. Op den steenen vloer kan ik niet gaan liggen. En dat zou ik toch moeten doen. Je moest dus in vredes naam maar even naar tante loopen en den sleutel halen. Maar laat het licht hier branden.’

Matje stond op en wou juist heengaan, toen er gescheld werd.

‘Zou moeder daar zijn?’ vroeg Mina met een hoopvol gelaat.

‘Dat is je moeder of het meisje van je tante,’ antwoordde Matje, terwijl ze zich naar voren spoedde. Gelukkig was 't Mina's moeder zelf. In weinige woorden had Matje haar meegedeeld, hoe de zaken daar beneden stonden en de goede vrouw moest er toch om lachen, dat haar dochtertje zoo in de knip geloopt was, ofschoon ze medelijden met haar had, dat haar straf zoo lang had geduurd.

‘'t Is te hopen, dat het haar voortaan tot les moge verstreken,’ zeide zij en ging Matje vooruit in de benedengang.

‘Je verdiende loon, Mina!’ zeide ze, toen ze aan 't hek van den provisiekelder kwam, en dat opensloot. ‘'t Is hier met recht: zoo komen de snoepers te pas.’

‘Ja, wel mijn verdiende loon, Moe!’ zei Mina, toen ze uit de gevangenis verlost was en haar moeder om den hals viel; ‘maar ik beloof u, Moe! dat ik nu nooit - nooit weer zal snoepen.’

‘Kom, dat is een goed voornemen, Mina,’ zeide haar moeder. ‘Houd die belofte, en zoo menigmaal als je in de verleiding komt, denk dan aan den avond in den provisiekelder!’

‘Dat beloof ik u, Moe!’ antwoordde Mina.

‘Ik zal dezen avond niet gemakkelijk vergeten!’

‘Ga nu maar naar boven,’ zei haar moeder, terwijl zij den provisiekelder sloot. ‘Je hebt nu lang genoeg in je gevangenis doorgebracht.’

‘O, Moe! wat heb ik een angst uitgestaan, dat u zou wegblijven!’

‘Niet te veel, als je daardoor van een kwaad genezen bent, dat je geheel beheerschte,’ antwoordde haar moeder glimlachend.

‘U zal het toch aan niemand vertellen, ook aan tante niet?’ smeekte Mina, die niet graag gehad had, dat iemand zou hooren, hoe ze als een muis in de val gezeten had.

‘Dat beloof ik je, mits je je verbetert,’ antwoordde haar moeder. ‘En Matje zal 't ook wel willen zwijgen. Niet waar, Mat! je zult ook wel aan niemand vertellen, wat er vanavond met Mina voorgevallen is,’ zeide ze tot het meisje, die op het oogenblik juist met haar nachtgoed terugkwam.

‘Aan geen mensch, mevrouw!’ zeide de goede dienstmeid; ‘dat beloof ik u. Niemand heefter mee noodig.’

Moeder wenschte haar dochttertje goedennacht, en Mina was blij, toen ze in haar lekker warm

bedje lag. Misschien droomde ze van nacht wel van den kelder, waarin ze zooveel angst en narigheid had doorgestaan.

Martha en Marianne hebben nooit gehoord van de klucht, die Mina was overkomen, zeker zouden ze haar erg uitgelachen hebben. Het was dan ook heel goed, dat Mina voor de tweede maal een duchtige les had gekregen, zoodat ze zeker nooit meer zou snoepen.

Toen Mina's moeder 's winters lekker griesmeel maakte met een heerlijk gelei en Mina de gelei zag, kreeg ze een kleur, doch moeder zeide niets; want Mina schaamde zich erg, dat ze een tweede les noodig had gehad, om dat leelijke snoepen af te leeren. Van dien dag af, bedwong ze haar snoeplust en kon haar moeder gerust den suikerpot en de koekjeströmmel en alles laten staan; - ze zou er niet meer aan komen.

Mochten er soms onder mijn lezeresjes zijn, die aan 't zelfde gebrek mank gaan als Mina, - laten ze zich verbeteren en niet afwachten tot het haar gaat als

MINA DE SNOEPSTER.